

Tiên Nô

Contents

Tiên Nô	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	10
6. Chương 5	12
7. Chương 6	14
8. Chương 7	16
9. Chương 8	19
10. Chương 9	20
11. Chương 10	22
12. Chương 11	24
13. Chương 12	25
14. Chương 13	27
15. Chương 14	28
16. Chương 15	29
17. Chương 16	31
18. Chương 17	32
19. Chương 18	34
20. Chương 19	36

Tiên Nô

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyễn, nhất thụ nhất công, huynh đệ, nô lệ, cường thụ, ngược luyến tàn tâm, ngược thân, ngược tâm. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-no>

1. Chương 1: Tiết Tử

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Ba ngàn năm trước, trên đại lục Vân Trach có ba chủng tộc sinh sống, Thần tộc, Nhân tộc cùng Ma tộc, ba chủng tộc này chiến tranh không ngừng. Sức mạnh của Thần tộc mạnh nhất, có thể hô phong hoán vũ, sai khiến được sinh linh, có thể trường sinh bất tử, nhưng dân số lại ít nhất, bản tính lại thiện lương không

thích giết chóc. Nhân tộc thì lại thông minh nhất, mặc dù tuổi thọ ngắn nhất trong ba tộc nhưng lại có tham vọng to lớn có thể sai khiến được tất cả mọi thứ trên đại lục này. Còn Ma tộc tuổi thọ cùng năng lực cao hơn Nhân tộc rất nhiều, nhưng so với Thần tộc chỉ hơn được số lượng mà thôi.

Sự tồn tại của Ma tộc là uy hiếp lớn đối với Nhân tộc, vì vậy thủ lĩnh của Nhân tộc đã nghĩ ra được một phương pháp hoá giải nguy hiểm này, mặc dù bọn họ rất muốn nắm cả đại lục trong tay, nhưng lại cung kính quỳ lạy Thần tộc, nghe Thần tộc sai bảo, điều kiện trao đổi là Thần tộc sẽ truyền pháp thuật chống lại Ma tộc cho bọn họ.

Cứ như vậy một ngàn năm trôi qua, Nhân tộc dần dần trở nên hùng mạnh, không còn tuân thủ quy định của Thần tộc nữa, bắt đầu lợi dụng pháp thuật Thần tộc dạy cho để giết hại Ma tộc. Ma tộc không cách nào chống đỡ được Nhân tộc công kích, phần lớn những người còn sống đã chạy ra khỏi đại lục, phiêu bạt trên biển tìm nơi sinh sống mới. Cuộc chiến Nhân Ma kéo dài một ngàn năm kết thúc cũng là lúc Ma tộc vĩnh viễn mất tích trên đại lục.

Hồi Nhân tộc còn yếu ớt đã từng bị Ma tộc ép thông hôn sinh ra một chủng tộc hỗn huyết gọi là Xích tộc. Xích tộc bất luận nam hay nữ đều vô cùng xinh đẹp, trừ cái lỗ tai nhọn ra thì hình dáng cùng tuổi thọ cũng gần như Nhân tộc, nhưng Xích tộc lại được kế thừa sức mạnh thần kỳ từ huyết thống của Ma tộc. Xích tộc luôn quan hệ tốt với Nhân tộc, trong cuộc chiến Nhân Ma cũng đứng về phía Nhân tộc. Nhưng khi Nhân tộc chiến thắng lại không để Xích tộc có địa vị ngang hàng với mình, vậy nên Xích tộc không phục Nhân tộc thống trị liền đứng dậy đấu tranh.

Thần tộc vốn chán ghét chiến tranh, thất vật vả mới đợi đến khi Ma tộc bị đuổi đi, Xích tộc lại khơi mào chiến tranh, bọn họ không muốn lại ngồi nhìn sinh linh đồ thành trên đại lục, vì nhanh có thể chấm dứt được chiến tranh, Thần tộc liền trợ giúp Nhân tộc hàng phục một số ít Xích tộc.

Lúc Xích tộc chỉ còn lại khoảng năm nghìn người. Nhân tộc vốn định sẽ đuổi tận giết tuyệt Xích tộc, nhưng Thần tộc cho rằng không nên cướp đi quyền sinh tồn của Xích tộc cho nên cực lực phản đối. Thần tộc phong ấn ma lực của Xích tộc, làm cho Xích tộc trở thành những Nhân tộc bình thường, hy vọng như vậy sẽ khiến cho Nhân tộc cùng Xích tộc có thể hoà bình sinh sống.

Nhân tộc mặt ngoài thì thoả hiệp, đem Xích tộc lưu đầy đến một nơi hoang dã, dẹp loạn ngọn lửa chiến tranh mà không hề giết chóc.

Lúc này Thần tộc phát hiện ra một nơi có thể sinh sống ngoài đại lục Vân Trạch, không khí vô cùng trong sạch rất thích hợp cho Thần tộc định cư, với lại bọn họ cũng không muốn nhìn thấy Nhân tộc đối trá thích chiến tranh nữa, vì vậy quyết định lặng lẽ rời đi. Nhân tộc vốn hy vọng có thể nắm trong tay tất cả sinh linh nên Thần tộc dời đi khiến bọn họ vô cùng sung sướng.

Thần tộc từ khi biến mất khỏi đại lục, Nhân tộc bởi vì e ngại Ma tộc xa xa ngoài biển sẽ trở lại đại lục, liền giả vờ phản đối sự thống trị của Nhân tộc để kết hợp với Xích tộc đánh bại kẻ thù, sau đó lại bắt đầu hãm hại Xích tộc. Không nghĩ tới khi ma lực của Xích tộc bị Thần tộc phong ấn đồng thời Thần tộc cũng dùng pháp lực bảo vệ cho Xích tộc, cho dù là pháp sư có pháp lực cao nhất Nhân tộc cũng không cách nào giết chết được Xích tộc.

Hơn nữa Xích tộc có khả năng trị thương rất mạnh, cho dù bị thương nặng đến mức nào, thậm chí thân thể không còn trọn vẹn, nhưng chỉ cần còn muốn sống thì cũng không chết được, vết thương rất nhanh có thể khép lại, các bộ phận cũng sẽ được tái sinh. Mặc dù Xích tộc sau khi bị phong ấn mất hết pháp lực công kích, nhưng năng lực trị thương lại không biến mất hoàn toàn, chỉ là so với không bị phong ấn sẽ yếu hơn rất nhiều. Cho nên, trừ phi Xích tộc tự sát hoặc là chết già, Nhân tộc không thể khống chế việc sinh tử của Xích tộc được.

Thần tộc lưu lại cho Xích tộc pháp lực bảo vệ chính là một cái vòng tai khắc đầy chú ngữ, nam tử thì đeo bên tai trái, nữ tử thì đeo bên tai phải, bất cứ ngoại lực cũng nào cũng không phá huỷ hoặc gỡ nó xuống được, cái vòng tai này đến khi Xích tộc chết mới tự nhiên rơi ra. Tuổi thọ Xích tộc có hạn, vì không để Nhân tộc diệt sạch, phải kéo dài nỗi giống, vì vậy khi Xích tộc nam nữ kết hợp, lúc thể tử sinh hạ thì trưởng phụ sẽ tự sát, đem vòng tai bảo vệ để lại cho chính con của mình. Nữ tử không tự sát là bởi vì các nàng còn có thể kết hợp với các nam tử khác để lưu lại giống nòi. Vòng tai số lượng có hạn, Xích tộc dựa vào sự hy sinh tàn khốc mà cố gắng giẫy dụa duy trì số lượng vốn có của mình.

Nhân tộc hãm hại Xích tộc liên tục, hơn nữa bởi vì Xích tộc chống cự càng ngày càng kiên cường. Nên khi Nhân tộc thành lập đế quốc thống nhất đại lục xong, liền đưa Xích tộc trở thành chủng tộc có địa vị thấp nhất, gọi là “Tiện nô”, tước đoạt hết quyền lực của bọn họ, để cho cuộc sống của bọn họ còn bị thảm hơn cả nô lệ, bất cứ Nhân tộc nào cũng có thể tùy ý lăng ngược cùng hành hạ tiện nô. Có một số Xích tộc không chịu được liền lựa chọn tự sát để trốn tránh, những vòng tai của bọn họ liền bị các pháp sư Nhân tộc cắt đầu phòng ngừa bị Xích tộc cướp lấy để dùng nó kéo dài chủng tộc.

Ba trăm năm lại trôi qua, số lượng Xích tộc đã giảm còn khoảng ba nghìn người, hoàng đế đế quốc vẫn ngại Xích tộc diệt tuyệt không được nhanh, nên ra lệnh pháp sư nghiên cứu ra một chú thuật vô cùng tàn nhẫn. Bắt buộc các nam hài Xích tộc khi mười bốn tuổi phải tiếp nhận phong ấn của pháp sư, phương thức phong ấn chỉ là dùng kim hoàn đã được niệm chú thuật trói tại âm hành của nam hài, làm cho nam hài khi trưởng thành cũng không thể cương âm hành được, vì vậy sẽ đánh mất năng lực sinh dục và không thể lưu lại nòi giống. Miếng kim hoàn này chỉ có pháp sư nhân tộc đã phong ấn mới có thể gỡ xuống. Từ nay về sau chỉ còn tiện nô với dung mạo xuất chúng, nhu thuận ngoan ngoãn làm công cụ tiết dục của Nhân tộc, đến khi được chủ nhân đặc biệt cho phép mới có thể tìm một người khác phái cùng tộc cũng được cho phép để kết hợp, lúc đó nam tử Xích tộc mới có tư cách giải bỏ phong ấn để lưu lại giống nòi.

Xoá bỏ được sự uy hiếp của Xích tộc, hoàng đế đế quốc vì muốn củng cố hoàng quyền thống trị thêm một bước nên đã Thần hoá địa vị của hoàng tộc, trừ những thi hành nghiêm khắc cấp bậc chế độ ra, thờ cúng Thần tộc đã sớm không còn xuất hiện ở đại lục này nữa, không những thế lại còn sửa đổi lịch sử, ngụy tạo rằng hoàng thất từng vì toàn bộ loài người mà đã có những cống hiến vô cùng to lớn không thể xoá nhoà được, tiến hành ngu dân giáo dục, nô hoá dân chúng. Tiện nô và nô lệ không cho phép được đọc sách biết chữ, con cái của bọn họ vĩnh viễn cũng là tiện nô cùng nô lệ. Giai cấp bình dân phải mất nhiều tiền mới có thể được giáo dục chính thức, thông qua cuộc thi, có thể trở thành tham quân, một chức vụ thấp hơn quan lại và quan quân, bọn họ sẽ có một số quyền lực nhất định và một cuộc sống tương đối yên ổn ấm no. Quan lại cao cấp, tể ti cùng pháp sư thì chỉ có quý tộc mới có thể làm, trong quý tộc thì hoàng tộc là giai cấp cao nhất, ở trên cao quan sát chúng sinh, có thể thao túng sinh tử của các chủng tộc thấp hơn.

Bây giờ là năm 349 theo lịch đế quốc, lịch sử xa xưa của đại lục Vân Trạch đã bị quên lãng, Nhân tộc là người thống trị ngang nhiên tuyên bố chính mình là hậu duệ của Thần tộc, mà tiện nô vốn là hậu duệ của Ma tộc thấp kém, vĩnh viễn bị đặt ở tầng lớp dưới cùng của xã hội, chịu Nhân tộc khinh bỉ cùng lăng ngược.

2. Chương 1-2

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Mùa hè ở đại lục Vân Trạch ngắn ngủi vô cùng, vài trận mưa bão trôi qua, thời tiết nóng nực cũng bắt đầu mất mẽ hơn rất nhiều. Những lá cây vốn màu xanh trong nháy mắt đã chuyển thành màu vàng kim, đến cuối thu thì lại biến thành màu đỏ tươi như ngọn lửa thiêu đốt tất cả mọi thứ, cuối cùng sẽ rơi xuống rồi hoà quyện vào trong lòng đất.

Còn có một loại cỏ màu đỏ sẫm có tên là Xích Diễm Thảo, khi hết hè mới bắt đầu nở hoa, cánh hoa không lớn nhưng rất giống những tia lửa đang nhảy múa, tô điểm cho bãi cỏ đại xanh tươi mơn mớn xung quanh. Không những thế, loài cỏ này còn có thể chống chịu lại mùa thu, khi các giống cây cỏ khác thì bị tàn lụi thì Xích Diễm Thảo vẫn phát triển mạnh mẽ dù trông nó rất nhỏ bé nhu nhược, đây cũng là lý do tại sao cả đại lục này không chỗ nào không nhìn thấy Xích Diễm Thảo.

Định Châu là một thị trấn vô cùng quan trọng lại khá gần với hoàng đô của đại đế quốc, kinh tế phát đạt, dân cư đông đúc, dựa vào cảnh sắc thơ mộng xinh đẹp nên từ xưa đã được các hoàng tộc tử tôn yêu thích vô cùng. Bây giờ chủ nhân của Định Châu là đệ đệ của đương kim hoàng đế Thạc Thân Vương, ở đây hắn đã xây dựng một phủ đệ vô cùng xa hoa lộng lẫy, hưởng thụ các đặc quyền của hoàng tộc, ăn tiêu xa xỉ vô

cùng, luôn chìm đắm trong tử sắc, hoàn toàn không để ý đến cuộc sống khổ sở thê thảm của dân chúng như thế nào.

Hôm nay trong phủ, Thạc Thân Vương lại mở một tiệc rượu chiêu đãi các phú thương Định Châu, mặc dù thương nhân cũng chỉ là cấp bình dân nhưng lại nắm giữ trong tay tài sản đủ để chống lại quý tộc. Các thương nhân thì muốn có đặc quyền của quý tộc để mở rộng buôn bán, quý tộc thì lại tham tiền tài của thương nhân cũng như sự ủng hộ để củng cố quyền lực của chính mình, vì vậy họ vì lợi ích của mình nên đã liên kết với nhau.

Tiền viện của vương phủ vô cùng tráng lệ lộng lẫy, ca múa liên tục, các món ăn không ngừng được đưa lên, tiếng cười nói rộn ràng, nhưng hậu viện thì lại trái ngược, bởi vì hậu viện vốn là nơi ở của các nô bộc thấp kém, các nô lệ cùng súc sinh.

Nơi này không khác gì ngày xưa, bầu không khí thì ngột ngạt, các nô lệ ngày ngày đều phải làm cho xong công việc nặng nề được giao, giam công lại có thể quát roi đánh họ bất cứ lúc nào. Hôm nay mới có một người thiếu niên được đưa tới chuồng ngựa, các nô lệ khác cũng chẳng rảnh để chú ý tới sự thay đổi này, chỉ có mấy người giam công nhàn rỗi không việc gì làm mới tụ lại hưng phấn thảo luận về người thiếu niên mới tới kia.

Thiếu niên có một bộ tóc dài đen nhánh được một mảnh vải rách cột lại đằng sau tết thành đuôi ngựa, còn có vài lọn tóc tung ra hoà với tóc mai che đi cái lỗ tai cũng một phần của khuôn mặt. Sắc mặt của thiếu niên tái nhợt, da thịt trắng sáng như tuyết, đôi môi màu hồng nhạt, hai tròng mắt to xinh đẹp ẩn chứa bao nhiêu đau thương khiến cho dung nhan thanh tú của hắn càng thêm thê mỹ.

Thân thể nhỏ gầy của hắn hoàn toàn xích lôã, cánh tay phải còn bị in một cái ấn ký màu đen, bùa chú giống như hoa văn hiện lên rõ ràng như nổi lên thân phân ti tiện của hắn. Trước ngực cùng phía sau lưng giăng đầy những vết thương lớn nhỏ đã khép miệng, dưới ánh mặt trời hiện lên một màu đỏ tươi lấp lánh chói mắt.

Hạ thân của hắn thì dùng hai miếng vải rách một trước một sau miễn cưỡng che đi chỗ xấu hổ, miếng vải chỉ dài đến bắp đùi, vì vậy khi hắn đi lại hoặc hơi khom lưng thì nơi riêng tư sẽ hiện ra rõ mồn một. Trừ ra hai miếng vải rách đó thì thiếu niên không còn chút quần áo nào trên người chứ đừng nói đến giày dép.

Hai chân của thiếu niên bị một cái vòng sắt khoá lại, chiều dài của xiềng chân lại có hạn khiến cho hắn không có khả năng chạy nhanh được. Trên cổ thiếu niên cũng bị cột một cái vòng sắt, lúc đầu chắc là bị nung đỏ rồi mới cột vào nên bây giờ trên da thịt còn nhìn rõ vết sẹo bỏng ghê rợn. Cái vòng sắt này còn bị gắn một sợi xích ngắn để tiện cho chủ nhân lôi kéo hoặc là xích nô lệ vào một chỗ gì đó.

Bên cạnh thiếu niên có đặt một thùng nước, hắn tay cầm một cái bàn chải cố gắng tẩy rửa bộ lông cho con ngựa. Bởi vì đau đớn cùng đối quá nên động tác của hắn vô cùng khó nhọc, nhưng hắn lại cắn chặt môi không dám nghỉ ngơi một chút nào.

Giam công Tiểu Ất vốn phụ trách giám sát công việc của chuồng ngựa, nhìn thấy thiếu niên không dám lười biếng, hắn cũng rảnh rỗi không việc gì làm, đi sang chỗ giam công lớn tuổi Quyền thúc trò chuyện.

Hồi xưa Quyền thúc là người hầu của một thương nhân, lúc tuổi còn trẻ theo chủ nhân đi đây đi đó, bây giờ tuổi cao không đi được đường xa, lại thêm có tài năng chăm sóc ngựa giỏi nên được quản gia của vương phủ hợp ý giữ lại cho làm giam công. Với những người có tay nghề như hắn, quản gia luôn luôn đối xử một cách hào phóng, bình thường công việc của hắn cũng ít nên hắn luôn có rất nhiều thời gian đi dạo với tán dóc.

Tiểu Ất vốn là cháu của Quyền thúc, cũng là xuất thân bình dân, với lại thuế má dân thường phải nộp hàng năm cao vô cùng, so với ở nhà trồng trọt thì làm người hầu của quý tộc còn sung sướng hơn rất nhiều, cho nên Tiểu Ất dứt lốt ít tiền xin vào làm thuê trong vương phủ, với lại cũng được Quyền thúc chăm sóc chiếu cố.

Quyền thúc đối xử với Tiểu Ất thật sự không tệ, ngày thường vẫn thường xuyên chỉ dạy cho hắn kỹ xảo chăm ngựa, lúc rảnh rỗi còn tâm sự kể chuyện trên trời dưới biển để tăng thêm kiến thức cho hắn.

“Quyền thúc, người xem cái tên mới tới thế nào? Rất cố gắng làm việc, diện mạo lại xinh đẹp, nói không chừng một ngày nào đó được chủ nhân coi trọng thành thiếp thân người hầu, có thể hưởng phúc rồi.” Tiểu Át mới đến vương phủ không lâu nên bản tính vẫn rất trong sáng, luôn thông cảm với các nô lệ, trong óc toàn những ảo tưởng đơn thuần.

Nhưng Quyền thúc lại cau mày nói: ” Hẳn có cố thể nào cũng vô ích, chắc chắn cả đời này chịu khổ rồi.”

” Hẳn không phải là một nô lệ sao, có nô lệ được đi theo quý tộc còn sống sung sướng hơn chúng ta nữa kìa.” Tiểu Át không hiểu tại sao Quyền thúc chắc chắn như thế.

Quyền thúc thở dài giải thích: ” Hẳn vốn là tiện nô, địa vị còn thấp hơn nô lệ rất nhiều, bất luận kẻ nào cũng có thể lăng ngược hành hạ ngấn, cuộc sống của hẳn có lẽ còn không bằng loài súc sinh.”

” Tiện nô, có nghe nhắc tới, hình như cả đại lục cũng chỉ còn ba nghìn người thì phải.” Tiểu Át lại nhìn chăm chú vào thiếu niên một lần nữa.

Một trận gió thổi bay tóc mai của thiếu niên làm Tiểu Át có thể nhìn thấy nửa trên cái lỗ tai của thiếu niên vốn là nhọn hoắt, còn nửa dưới thì giống như người bình thường. Càng kỳ lạ hơn chính là trên tai trái của thiếu niên có đeo một cái vòng tai nhỏ màu vàng. Tại sao một nô lệ không có cả quần áo để mặc lại đeo một cái vòng tai đáng giá như thế?

” Tiện nô vốn là một chủng tộc bị nguyên rửa.” Quyền thúc ngồi xuống một tảng đá, bắt đầu khoe khoang kiến thức của mình, ” Bọn họ là hậu duệ của Ma tộc thấp kém, lúc đầu bị thần tộc phong ấn ma tính, sự tồn tại của họ chính là làm công cụ mua vui cho Nhân tộc chúng ta, cũng là để chuộc lại tội nghiệt mà họ từng phạm phải.”

” Nếu hẳn là tiện nô, tại sao lại được đeo trang sức bằng vàng quý giá thế?” Tiểu Át hỏi.

” Đó là vòng tai phong ấn của Thần tộc. Trừ cái vòng này ra thì trên người hẳn thế nào cũng còn một cái vòng khác nữa, đó là do pháp sư Nhân tộc của chúng ta phong ấn bọn họ lần hai.” Quyền thúc đang nói thì nhìn thấy bốn năm người thị vệ đi vào chuồng ngựa.

Thị vệ vốn là quân nhân có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho vương phủ, đại đa số đều xuất thân quý tộc, xuất thân giai cấp bình dân như Quyền thúc căn bản không thể dây vào. Quyền thúc có kinh nghiệm, biết đám thị vệ này hết giờ làm việc mà đi tới nơi đây chắc chắn là muốn tìm nô lệ phát tiết dục vọng, gặp phải tình huống này, chỉ cần không chết người, các giam công cũng một mắt nhắm một mắt mở, nhưng vì thế công việc sẽ bị chậm trễ nên lúc đó giam công sẽ đổ hết tội cho nô lệ, vậy nên nô lệ sau khi bị bọn thị vệ lăng ngược xong sẽ phải chịu sự trừng phạt vô cớ của quản gia.

Hôm nay, tiện nô mới tới kia đương nhiên là sẽ mục tiêu lựa chọn của bọn thị vệ này.

3. Chương 2

Editor:Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Theo bộ luật Đế quốc quy định, tiện nô đều phải dập đầu quỳ lạy tất cả các giai cấp kể cả bình dân, nếu như đối phương hỏi thì phải trả lời thật chi tiết. Bởi vậy khi thiếu niên nhìn thấy năm người thị vệ khí thế hùng hăng đi vào chuồng ngựa, liền vội vàng dừng tay quỳ sụp trên mặt đất dập đầu, vì sợ hãi mà thân thể lạnh run lên.

” Đại ca, đây chính là tiện nô mới được mua về.” Một tên thị vệ béo ục ịch đơn đả nói với một người đàn ông cao to vạm vỡ đứng bên cạnh, ” Lúc quản gia dẫn hẳn vào phủ, ta đã gặp qua, tuyệt đối là loại hình ngài thích.”

Người đàn ông cao to vạm vỡ tên là Đại Trinh, vô cùng hung ác tàn nhẫn, lại có quan to làm chỗ dựa, cũng là đại ca của bọn thị vệ này, hắn cười dâm dăng nói: “Nghe nói tiện nô ai cũng xinh đẹp, hôm nay huynh đệ chúng ta được mở rộng tầm mắt rồi.” Nói xong hắn liền tóm lấy mái tóc dài của thiếu niên, ép thiếu niên ngẩng đầu lên, dung nhan thanh tú tái nhợt toả ra sắc đẹp mê mẩn, cả người lại bị ướt nhẹp trông giống như một con bướm bất lực run rẩy, làm kích thích dục vọng cướp đoạt tàn nhẫn của Đại Trinh.

” Tên ngươi là gì?” Quả thật Đại Trinh rất thích thiếu niên xinh đẹp lại nhu nhược như thế này, hắn hỏi tên thiếu niên để tiện sau này tìm cho dễ, có thể bất cứ lúc nào tìm được hắn để phát tiết.

Thiếu niên há mồm phát ra âm thanh ê a, ra sức lắc đầu, hắn nghĩ muốn vươn tay về cái gì đó, nhưng tiếc rằng cả hai tay đang bị mấy thị vệ nắm chặt nên không thể biểu đạt được gì.

Đại Trinh lại cho rằng cử động của thiếu niên là cố ý phản kháng, liền nhấc chân đá vào thân thể gầy yếu của thiếu niên, các thị vệ khác thấy thế cũng tranh nhau đánh đập hành hạ. Thiếu niên bị vây ở giữa, quyền cước như mưa rơi trên người nhưng hắn không thể nào tránh né được, chỉ có thể cố gắng giơ tay phải lên hướng lòng bàn tay về phía mọi người.

Bọn thị vệ ngạc nhiên phát hiện trong lòng bàn tay phải của thiếu niên có một dấu hiệu hình tròn màu đỏ sẫm, hình như là một con dấu vì bên trong vòng tròn có một chữ.

Đại Trinh hình như hiểu ra điều gì đó liền nói: ” Các ngươi dừng tay, tiểu tử này tám phần vốn là cầm điếu, các ngươi nhìn trong lòng bàn tay hắn có một chữ, chắc là tên của hắn đấy.”

Thiếu niên nghe xong liền liền mạng gật đầu.

Gã béo vội vàng nịnh nọt Đại Trinh: ” Đúng là đại ca kiến thức sâu rộng, một xiu thể mà cũng nhìn ra. Khẳng định tiện nô này vốn bị cầm điếu, có thể chủ nhân trước của hắn để phòng người khác không hiểu nên đem tên hắn nung vào lòng bàn tay.”

” Ngươi nói không sai, nghe nói rất nhiều quý tộc thích in dấu ấn lên vật phẩm của mình.” Đại Trinh nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của thiếu niên một lúc rồi lại hỏi:” Các ngươi xem đó là chữ gì?” Thì ra Đại Trinh mặc dù xuất thân quý tộc, được phép đọc sách biết chữ nhưng do hắn chỉ thích đánh đấm, không thích đọc sách nên chỉ biết được vài chữ, đây cũng là một nguyên nhân khiến hắn không thể lên chức quan to được.

Trong số những thị vệ có người biết đó là chữ “Ly” nhưng lại không dám nói ra, sợ Đại Trinh mất hứng nên đều lắc đầu nói không biết.

Gã thị vệ béo ú lại cười nói: ” Đại ca cũng không biết thì làm sao chúng ta biết được. Dù sao trong phủ chúng ta cũng chỉ có hắn là tiện nô, vậy sau này cứ gọi là tiện nô đi cho tiện.”

Đại Trinh gật đầu đồng ý, vặn khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên mê đắm nói: ” Tiện nô, ngươi biết hầu hạ nam nhân chứ?”

Gã béo xông lên kéo mảnh vải rách đang che nơi xấu hổ của thiếu niên ra, nơi riêng tư liền bị bại lộ trước mặt mọi người.

Bộ lông ở nơi đó sớm đã bị cạo sạch, ngọc hành ngây ngô non nớt thì bị một cái kim hoàn trói lại.

“Đã chịu được hai lần phong ấn rồi đấy, nghe nói nếu như vậy chơi đùa là sướng nhất.” Gã béo chỉ nhìn thoáng qua mà phân thân cũng bắt đầu trướng lên, ” Đại ca, người thượng trước, các huynh đệ theo sau.”

Đại Trinh sớm đã không chịu nổi liền móc phân thân ra, nắm lấy xiềng xích trên cổ thiếu niên rồi ấn đầu hắn vào hạ thân của mình.

Về mặt của thiếu niên đầy tuyệt vọng, hé miệng cứng nhắc, vươn cái lưỡi hồng hồng nhỏ xinh khê liếm cái thứ tinh thối dơ bẩn của Đại Trinh. Mới liếm hai ba cái mà phân thân của Đại Trinh đã bắt đầu trướng lên, Đại Trinh bóp cầm thiếu niên, một phát tàn nhẫn nhét phân thân vào trong miệng thiếu niên, bắt đầu càn quấy nhét vào rút ra. Chỉ trong chốc lát, Đại Trinh đã cao trào, hắn ép thiếu niên nuốt hết tinh dịch của hắn, rồi rút phân thân ra đi đến đằng sau thiếu niên, không một chút chuẩn bị dịch trơn liền xỏ xuyên vào u huyết.

Thiếu niên đau đớn có quắp cả người, hai tay chống trên mặt đất, muốn rên rỉ nhưng lại bị nhét một cái phân thân khác vào.

Đại Trịnh điên cuồng di chuyển khiến tiểu huyết của thiếu niên rách ra chảy máu, có máu bôi trơn lại càng khiến Đại Trịnh thêm hưng phấn, dù đã cao trào lần nữa nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Cứ như vậy, thiếu niên bị năm người thị vệ thay nhau cường bạo, miệng cùng hạ thể tràn đầy chất lỏng màu trắng xen lẫn màu đỏ, vì đau đớn mà ngất đi rồi lại bị thô bạo chà đạp mà tỉnh dậy, cứ như thế lặp đi lặp lại, đến khi năm người thị vệ đã kiệt sức mới sung sướng rời đi.

Quyền thúc cùng Tiểu Át nhìn thấy bọn họ đi xa mới dám đi vào chuồng ngựa, thiếu niên cả người trần truồng tràn đầy vết thương đã sớm ngất xỉu cuộn mình nằm trên mặt đất. Tiểu Át đang do dự không biết nên làm gì thì Quyền thúc đã cầm một thùng nước tạt mạnh vào thiếu niên. Đó chính là nước tắm cho ngựa lúc này, như nhớp bẩn thỉu, thiếu niên bị nước tạt vào vết thương, đau đớn quá mà bất tỉnh lại.

Quyền thúc lạnh băng nói với thiếu niên: " Có thể đứng dậy thì mau làm việc đi, nếu không đừng mơ có cơm ăn."

Dường như thiếu niên đã quen với việc bị đối xử như vậy, liền giãy dụa tìm kiếm hai miếng vải rách che khuất nơi riêng tư. Hắn cố gắng bò dậy nhưng thử mấy lần đều ngã trên mặt đất.

Tiểu Át nhìn thấy không đành lòng liền nói: " Quyền thúc, cứ để hắn ở đây nghỉ ngơi một chút đi, trông đáng thương quá."

Quyền thúc nhìn trời cũng đã đến giữa trưa, vì vậy thở dài nói: " Bây giờ có đánh thì hắn cũng không bò dậy được. Thôi chúng ta đi ăn cơm trưa, tỷ nữa dù thế nào hắn cũng phải tiếp tục làm việc, nếu không buổi tối quản gia đi kiểm tra công việc, chỉ sợ cả người cũng bị phạt theo."

Giam công trong vương phủ một ngày ba bữa cơm, mặc dù không phải sơn hào hải vị gì nhưng so với bình dân thì cũng tốt hơn rất nhiều. Các nô lệ không được phép nghỉ trưa, một ngày hai bữa cơm, các giam công ăn xong bữa sáng sẽ mang một ít cơm thừa cùng một ít bánh bột ngô hoặc khoai lang cho nô lệ. Buổi tối quản gia sẽ đến hậu viện kiểm tra, dựa theo báo cáo của các giam công, căn cứ vào mức độ hoàn thành công việc của nô lệ sẽ tiến hành thưởng hay phạt. Nếu hoàn thành công việc thì mới được cho ăn cơm, cơm tối của nô lệ bình thường vốn là một chén cháo, cháo được nấu từ những hạt gạo mốc meo trộn thêm một ít rau dại làm thức ăn, có khi còn có thể vét nồi kiếm ít nước thịt thiu, dù sao cũng coi như là có chút mỡ thịt để ăn. Cơm như thế không phải nô lệ nào cũng được ăn, nếu không hoàn thành công việc thì nô lệ không chỉ chịu đói mà còn bị roi đánh cho một trận.

Quyền thúc cùng Tiểu Át ăn cơm trưa xong trở về nhìn thấy thiếu niên kia đã đứng lên, cố nén đau đớn tiếp tục công việc. Tiểu Át thấy động tác của thiếu niên so với buổi sáng càng thêm vất vả, thân thể lung lay như muốn ngã, hai chân thì run rẩy vô cùng. Có lẽ khi đứng lên, vết thương lại bị xé rách ra, máu ở hạ thân thiếu niên còn chưa khô, vẫn đang không ngừng chảy dọc xuống bắp đùi. Thiếu niên chỉ có thể cắn chặt môi chịu đựng, ánh mắt càng thêm ảm đạm mờ hồ.

4. Chương 3

Editor:Băng Tiêu

Beta – reader:Băng Tiêu

Mặt trời ngã dần về phía tây, Tiểu Át cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Công việc được giao ngày hôm nay của tiện nô kia là phải tắm sạch sẽ cho mười con ngựa, nói thẳng ra, dù thế nào cũng không thể hoàn thành công việc được, nhất là sau khi bị bọn thị vệ hành hạ ngược, hắn lại bị thương nặng hơn, tuy vẫn gắng gượng làm việc nhưng tốc độ so với trước lại càng thêm chậm.

Buổi tối, quản gia đi kiểm tra chuồng ngựa thấy mới xong có bảy con liền tức điên lên, mắng cho Tiểu Át một trận tơi bời: " Tiểu tử nhà ngươi làm giam công như thế này hả? Để cho nó lệ lười thành cái dạng này, làm cả ngày cũng không xong việc, cứ như thế tiếp diễn, lương thực trong phủ chắc còn muốn cầm đến nuôi cái loại sâu gạo rồi."

Tiểu Át lần đầu tiên gặp phải tình huống này, sợ đến không dám hó hé một tiếng, sợ nói sai cái gì sẽ làm cho quản gia càng thêm bực mình. Quyền thúc có kinh nghiệm hơn, vội vàng đi tới, cúi đầu làm lễ với quản gia rồi giúp Tiểu Át giải thích: " Lúc giữa trưa, nhóm người của Trịnh đại gia đã tới, bọn họ để ý cái tên tiện nô này nên chơi đùa hơi lâu. Tiểu Át không dám chậm trễ công việc, lúc bọn họ vừa đi liền lập tức thúc gục tiện nô làm việc ngay."

Quản gia nhìn thoáng qua tiện nô đang cung kính ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, đột nhiên nhớ tới hần vốn là cái tên thiếu niên xinh đẹp mới mua về hôm qua, bỗng nhiên trong lòng nảy lên ý muốn chà đạp hần. Quản gia vốn là con riêng của một hoàng tộc cùng phụ nữ bình dân, toàn tâm toàn ý muốn trở thành quý tộc, phấn đấu bao năm mới được lên cái chức quản gia của vương phủ. Hần vẫn thấy tự hào vì chính mình có một nửa huyết thống hoàng tộc cho nên luôn bày ra một điệu bộ tài trí cao quý hơn người, để giữ gìn hình tượng của mình, hần không bao giờ giống bọn thị vệ giữa ban ngày ban mặt chạy khắp nơi tìm người phát dục.

Bộ luật Đế quốc có quy định, hoàng tộc không thể cùng ai trừ quý tộc kết hôn, nhưng lại có thể tùy ý tìm giai cấp bình dân phát tiết dục vọng, tuy nhiên những đứa trẻ sinh ra sẽ là giai cấp bình dân, số ít cũng có thể bằng nửa huyết thống cao quý mà thăng quan tiến chức. Pháp luật này bảo vệ cho đặc quyền của hoàng tộc, dung túng các việc làm dâm loạn phung phí của họ. Hoàng tộc cho dù xa hoa dâm loạn đến mức nào cũng có một cấm kỵ, đó là không được đụng vào tiện nô, nếu không sẽ bị loài hậu duệ Ma tộc thấp kém làm ô uế bản thân. Nếu như hoàng tộc không cẩn thận để da thịt tiếp xúc với thân thể tiện nô, phải lập tức đến miếu thần cầu nguyện và tắm rửa sạch sẽ để tẩy trừ thứ không may, còn tên tiện nô kia mặc kệ bị ép hay không đều phải tiếp nhận phong ấn lần ba cực kỳ tàn khốc.

Bởi vậy, cho dù quản gia đối với tiện nô tràn ngập dục vọng nhưng tuyệt đối sẽ không giống bọn thị vệ mà sẽ dùng phương pháp biến thái để thỏa mãn thú dục của mình. Phương pháp này sẽ không phạm vào điều cấm kỵ, nhưng đối với tiện nô mà nói thì so với bị người thay phiên cưỡng bạo còn tàn nhẫn hơn.

Lúc này trên mặt quản gia lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, hần đã nghĩ ra một tiết mục để chuẩn bị cho buổi tối hôm nay, bây giờ không bằng làm cho cái tên tiện nô kia nóng người chút: " Tên tiện nô này còn ba phần công việc chưa hoàn thành, cơm tối chắc chắn là không được ăn. Tiểu Át, ngươi đánh hần ba mươi roi cho ta, rồi bắt hần hoàn thành nốt công việc."

Tiểu Át có chút do dự, tên tiện nô kia đã bị thương không nhẹ, nếu đánh thêm ba mươi roi nữa, chỉ sợ đến sáng sớm mai cũng không bò dậy nổi, vậy thì sao mà hoàn thành công việc được?

Tiểu Át vừa định mở miệng cầu quản gia thông cảm thì Quyền thúc lại nín nọt nói: " Quản gia đại nhân thật là thưởng phạt phân minh, vương phủ có ngài quản lý hèn chi càng ngày càng hưng thịnh. Chúng ta nhất định chấp hành mệnh lệnh của ngài."

Quản gia biết Quyền thúc khôn khéo lấu cá, nhưng mà hai câu này cũng thật dễ nghe, với lại hần còn có một số chuyện cần giải quyết, vì vậy không trì hoãn mà tiếp tục tuần tra các nơi khác.

Quản gia vừa đi, Quyền thúc liền trừng mắt nhìn Tiểu Át một cái rồi nói: " Tiểu Át, sao ngươi còn chưa chịu đánh?"

Mỗi giam công đều luôn mang theo người một cây roi da giắt ở thắt lưng, chuyên môn dùng để trừng phạt nô lệ, nhưng cây roi của Tiểu Át lại chưa hề đánh ai. Hần cỡi roi da xuống, trên mặt nhăn nhó do dự, chậm chạp không chịu động thủ: " Quyền thúc, hay chúng ta van cầu quản gia được không, bỏ qua cho cái tên tiện nô này, nếu như lại đánh hần, ta sợ hần sẽ không chịu nổi mà chết đấy."

Quyền thúc nói: " Hần là tiện nô, là hậu duệ của Ma tộc, cho dù dùng hình pháp nặng hơn thế này bao nhiêu đi nữa thì bọn hần cũng không chết được, ngươi mau đánh đi. Ta biết ngươi thông cảm với hần, nhưng nếu giờ ngươi không đánh, tỷ nữa quản gia tự thân động thủ sợ rằng còn tàn nhẫn hơn rất nhiều."

Quyền thúc hết lần này đến lần khác thúc giục cổ vũ, cuối cùng Tiểu Át đành phải quyết tâm gờ roi đánh vào sống lưng đã tràn đầy vết thương của tiện nô.

Thiếu niên ngoan ngoãn quỳ ngã, hai tay chống trên mặt đất, một lần roi quất là trên lưng lại nhiều thêm một vết máu, thân thể bởi vì quá đau đớn mà run rẩy, hắn cũng không dám tránh né, cố gắng cắn chặt răng mà chịu đựng. Ba mươi roi vừa đánh xong, hắn liền bất tỉnh té trên mặt đất, nhưng lại bị một bát nước lạnh hắt tỉnh lại.

” Mau làm việc đi.” Tiểu Át cũng không còn biện pháp nào khác, tiện nô nếu không hoàn thành công việc hôm nay thì giam công là hắn cũng không thể nghỉ ngơi được. Có thể là do sợ bị trừng phạt lần nữa, hoặc là do trong thân thể có chảy dòng máu của Ma tộc nên tiện nô kia dù bị thương nặng như thế, nhưng chỉ nằm trên mặt đất một lát rồi lại giãy dụa đứng lên tiếp tục công việc. Tiểu Át đột nhiên nghe thấy tiếng thở dài của Quyền thúc: ” Kỳ thực hài tử này cũng vô cùng đáng thương, thân là tiện nô thì tốt nhất nên chết đi còn hơn, sống một ngày là chịu tội một ngày.”

Đêm đã khuya, các giam công khác đã rượu đủ cơn no trở về nghỉ ngơi, thậm chí đa số các nô lệ cũng hoàn thành xong công việc, kéo theo thân thể uể oải đi vào nhà đất. Tiểu Át nhìn thấy tiện nô kia đã tắm sạch cho con ngựa cuối cùng mới yên lòng.

Lúc này, âm thanh ồn ào bận rộn đã không còn nữa, ánh trăng thê lương bị cây cối che lấp, chỉ còn chút ánh sáng le lói nhưng thoáng cái đã bị bóng đêm dày đặc hoàn toàn nuốt lấy.

”Ly, ta biết ngươi là người kiên cường nhất, người nhất định phải sống sót, ta sẽ chờ ngươi, chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau.” Thiếu niên nhắm mắt nghĩ tới từng câu từng chữ, nghĩ tới người nói những từ này, dù thống khổ hành hạ cỡ nào hắn cũng có thể chịu được.

Tắm rửa sạch sẽ cho ngựa xong, kỳ thật Ly đã bị đau đớn cùng đói bụng ép sách tất cả khí lực, nhưng hắn vẫn cố gắng dùng nước sạch tẩy rửa thân thể của mình. Không để ý những vết thương, hắn vẫn nghiêm túc lau tẩy mỗi tấc da thịt. Hắn dùng nước giếng lạnh như băng xúc miệng, cho đến khi hoàn toàn mất cảm giác mới thôi, sẽ không còn lưu lại bất cứ mùi vị dơ bẩn nào, hạ thể bị lăng ngược, hắn cũng rửa rất nhiều lần, đến khi chỉ còn chảy ra máu tươi. Hắn không thể chịu được cái đau vết sỉ nhục cùng dơ bẩn này tiếp tục lưu trên người. Mặc dù bị chà đạp giày xéo chưa bao giờ ngừng, làm thân tiện nô không cách nào phản kháng chạy trốn, nhưng chỉ cần còn chút khí lực, Ly đều tẩy rửa sạch sẽ thân thể của mình, duy trì từng khắc ngăn ngừa sạch sẽ.

Sau khi xong, Ly lảo đảo đi về phòng ở của nô lệ, căn nhà đất bẩn thỉu tan hoang, cánh cửa không bao giờ đóng lại, nhưng Ly lại dừng lại ở cửa. Trong phòng nhỏ bé ngổn ngang mười mấy người đang nằm, mặc dù bọn họ đều là nô lệ quần áo tả tơi nhưng Ly vẫn không dám tự động đi vào. Bởi vì trong phòng không có ai là tiện nô. Ly biết, ở cái nơi thấp kém này, nô lệ cũng không muốn ở cùng với tiện nô, bởi vì sợ hãi nếu không may dính vào cái xúi quẩy của chủng tộc thấp kém này, chỉ sợ kiếp sau vẫn xui xẻo như vậy.

Ly do dự một chút, cuối cùng quyết định ngủ ở ngoài phòng, nhưng lại nghe thấy từ trong phòng truyền ra một tiếng nói già nua ồm yếu: ” Hài tử, người vào ngủ đi.”

Ly vén tóc lên để lộ ra cái tay nhọn hoắt cùng kim hoàn, thể hiện thân phận tiện nô của mình. Hắn nghe thấy trong phòng truyền ra một số tiếng thì thầm nghị luận: ” Thì ra là một tiện nô.”

” Hình như còn bị cầm nữa.”

” Ta nghĩ hắn hôm nay cũng bị hành hạ không ít rồi, thật đáng thương.”

” Để hắn vào đi, buổi tối gió lạnh lắm, hắn một thân đả thương nếu ngủ bên ngoài sẽ ngã bệnh đó.”

Giọng nói già nua nhưng vô cùng ấm áp lại vang lên: ” Hài tử vào đi, vẫn còn một chỗ trống đủ để ngủ đấy.”

Ly cảm kích mỉm cười với mọi người trong phòng, cẩn thận mà đi vào, cố gắng không để dây xích trên chân đụng vào người khác. Hắn đi tới chỗ trống nằm xuống, cuộn mình ngủ mê mệt, thật sự hắn quá mệt mỏi rồi.

Ly vào nhà không bao lâu thì hai người thị vệ đi tới, lớn tiếng hô to: ” Có một tên tiện nô ở đây đúng không? Nhanh lên, quản gia đại nhân cho gọi.”

Các nô lệ trong phòng đều bị đánh thức, thông cảm mà nhìn Ly đứng dậy, lung lay nghiêng ngả đi ra cửa. Bọn họ cũng rõ ràng, những nô lệ bị quản gia gọi đi buổi tối đều hấp hối được kéo trở về.

5. Chương 4

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Quyền thế địa vị, vàng bạc châu báu quản gia đương nhiên thích, bức tranh trạm trổ, phòng ngủ thơm mát mềm mại quản gia cũng không từ chối. Nhưng quản gia thích nhất chính là cái gian nhà đá của bọn người hạ đẳng trong sân. Bốn phía bức tường được tạo thành bởi các khối đá to lồ lôm, chỉ có duy nhất một cái cửa sổ nhỏ nhỏ có gắn song sắt, đến cả cánh cửa cũng được làm bằng sắt, cho dù trong phòng treo đầy đèn dầu nhưng vẫn khiến cho mọi người cảm thấy áp lực u ám đang đè nén bao phủ. Nơi này đối với quản gia mà nói vốn là một sân khấu biểu diễn các trò chơi tuyệt diệu, còn đối với các nô lệ thì vốn là một hình phòng khủng khiếp. Nhiều năm qua, buổi tối nhàn rỗi không việc gì làm, quản gia thường ở chỗ này hành hạ nô lệ làm trò vui, hẳn không nhớ rõ có bao nhiêu nô lệ đã nuốt xuống hơi cuối cùng tại căn phòng này, ngay cả nền nhà bằng đất cũng bị nhiễm máu tươi của các nô lệ mà biến thành màu đỏ sẫm.

Quản gia ngồi trên chiếc ghế da dễ chịu, trên tay bưng một cái chén bạc chứa đầy rượu nho thượng đẳng có màu đỏ tươi như máu. Có hai thiếp thân người hầu đang quỳ bên chân hắn, một nam một nữ đều vô cùng xinh đẹp nhưng ánh mắt lại cứ dờ dẩn ra, giống như một tượng gỗ không có linh hồn. Trong tay nam nô nâng một đĩa hoa quả, còn nữ nô là một bầu rượu tinh xảo, bọn họ cứ duy trì tư thế thấp hèn đó, khép nép khúm núm quỳ trên mặt đất chờ chủ nhân phân phó. Ngoài ra còn có hai ba người thị vệ cùng mấy tên thủ hạ tri kỷ của quản gia nữa, bọn họ với quản gia đều ngư tử ngư mã tầm mã, thích nhất cái trò biểu diễn đầy máu tanh ở ngôi nhà đá này.

Ly bị hai tên thị vệ thô bạo đẩy vào trong, ngã té trên mặt đất, hắn hoảng sợ mà quỳ xuống, trán dán vào mặt đất không dám ngẩng đầu lên.

Quản gia dùng ánh mắt khê ra lệnh, lập tức có người đi tới khoá hai tay của Ly vào hai cái vòng sắt trên mặt đất, kéo hai miếng vải rách trên người hắn ra, giật hai chân tách ra góc độ lớn nhất cho đến khi sợi dây xích trói hai chân hắn bị kéo thẳng, rồi mới dùng một cái vòng sắt khác khoá bắp chân cùng cổ chân hắn cố định trên mặt đất.

Vì vậy Ly bị ép mở hai chân ra, lấy một loại tư thế vô cùng khuất nhục ngã quỳ trước mắt tất cả mọi người. Thân thể gầy yếu của hắn run lên nhè nhẹ, vết thương trên sống lưng bị rách ra chảy đầy máu tươi.

Sau khi Ly bị cố định lại, quản gia cuối cùng cũng lên tiếng: ” Đêm nay ta sẽ giới thiệu cho mọi người biết một loài động vật hung mãnh sống ở cao nguyên phương Tây, gọi là Ngao. Nó cùng loài với chó, nhưng so với con chó bình thường thì lại to lớn hung dữ hơn rất nhiều, cho dù sói hoang nhìn thấy cũng sẽ sợ đến phát run. Gần đây mới có người tiến cống cho Vương gia của chúng ta hai con, đáng tiếc đều là của công, hiện đang tới thời kỳ phát tình nên lúc nào cũng điên cuồng, trấn an thế nào cũng không được.”

” Vậy phải làm sao bây giờ, nhờ đâu thật sự phát cuồng lên giãy dụa xích sắt thì không phải rất nguy hiểm sao?”

” Đúng vậy, nghe nói cái loại Ngao này có thể cắn một phát chết người.” Bọn thị vệ lo lắng nói.

Quản gia mỉm cười: ” Ta cũng đang lo nghĩ, Ngao ở nơi này rất hiếm thấy, muốn tìm cho nó một con Ngao cái cũng không dễ dàng. Buổi sáng hôm nay ta đã mua một tên tiện nô về, mặc dù không phải là cái, nhưng cũng có thể dùng để cho hai con Ngao kia phát tiết dục hoả.

” Đáng tiếc cái tên tiện nô này lại vô cùng xinh đẹp, sớm biết thế này ta đã thương hẳn rồi, bây giờ thật tiện nghi cho súc sinh.”

Quản gia lắc đầu không cho là đúng: ” Tiện nô vốn là chủng tộc thấp kém, tốt nhất chúng ta ít chạm vào, miễn cho dính không may. Các người nên không nhìn được có thể dùng miệng hắt phết tiết một chút là được, ta không ngăn cản, nhưng ta tuyệt đối không chạm vào hẳn. Cái loại tiện hoá ti tiện dơ bẩn này, theo ta nghĩ hợp với súc sinh thảo hơn.”

Hai con Ngao bị dắt vào trong, toàn thân đầy lông đen nhánh, cao hơn nửa người, ánh mắt hung tàn lãnh khốc, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ hung dữ. Ngao đứng phía sau Ly do dự một chút, có một con đã không kiềm chế được, đột nhiên giơ lên chân trước dễ dàng mà giẫm lên cái mũi tuyết trắng của Ly, dương khối ngăm đen to lớn của nó mới cọ xát vào hạ thể Ly vài cái mà đã trướng to lên khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng đều kinh hãi. Ngao tìm được huyết khẩu rồi dùng sức thử đâm mấy cái, cuối cùng cũng xuyên thẳng vào trong.

Theo dương khối nóng rực như thanh sắt bị nung đỏ xâm nhập, Ly đau đớn đến gần như bất tỉnh, hẳn liều mạng muốn thoát khỏi cái con súc sinh đó xâm phạm nhưng tứ chi bị vòng sắt trói cố định, dù hẳn giãy dụa đến mức nào cũng chỉ là phí công vô ích. Vết roi đả thương trên lưng, với cái bụng trống rỗng, mệt nhọc cùng hạ thể truyền đến đau đớn xé rách làm cho hẳn không thể thở nổi, có một giây, hẳn tưởng như mình đã chết.

Ly không cách nào kiềm chế được rên rỉ, thậm chí nghĩ muốn hô lên đau đơn nhưng miệng vừa mới mở ra đã bị nhét vào một cái phân thân thoải tha của một tên thị vệ.

Cái tên thị vệ đó cười dâm dăng kéo mái tóc dài của Ly: ” Cố gắng hầu hạ nó, bằng không ta cho hai con súc sinh thảo người đến sáng.”

Con Ngao bắt đầu thối mệ, một con khác liền nhào lên thay, u huyết của Ly bị tàn nhẫn xé rách, máu tươi chảy ra ào ạt, đọng đầy một bãi trên sàn nhà. Bọn thị vệ không nhìn được mà thay phiên nhau đạt tới cao trào trong miệng Ly, tùy ý vỗ về chơi đùa tất cả bộ vị mẫn cảm trên người hẳn. Mà phân thân Ly thì bị kim hoàn siết chặt, bị hành hạ ác ý mà khơi mào dục vọng nhưng lại không cách nào chiếm được giải thoát, thống khổ đau đớn không chịu nổi.

Quản gia ngồi yên trên ghế nhìn hình ảnh đầy dâm loạn máu tanh, chỉ như thế mà phân thân hẳn cũng đã cứng lên, hẳn cởi quần ra, túm lấy nam nô rồi đem đầu hẳn đặt dưới thân mình. Nam nô lập tức nơm nớp lo sợ dùng miệng bắt đầu trấn an phân thân của quản gia. Bắn vào trong miệng nam nô một lần nhưng quản gia cảm thấy chưa thỏa mãn, liền xé rách quần áo của nữ nô, tiếp tục phát tiết thú dục.

Đến khi hai con Ngao đã dẹp loạn xong dục vọng, cả kể quản gia cùng tất cả mọi người cũng đều kiệt sức.

Quản gia sai người dắt hai con Ngao đi, đem Ly buông xuống, qua loa rửa miệng cùng hạ thể hẳn một chút rồi dùng nước lạnh đổ lên thân thể đầy tinh dịch của hẳn. Khi đó Ly đã sớm không còn chút tri giác, như một tượng gỗ tàn tạ tùy người an bài bố trí. Cuối cùng bọn thị vệ đem Ly cùng hai cái miếng vải rách vứt vào cửa nhà đất của nô lệ rồi rời đi ngay.

Ly từng tỉnh táo trong chốc lát, nhưng hẳn không còn chút khí lực động đậy nữa, cho dù hẳn có thể cố gắng bò vào trong nhưng thân thể hẳn bây giờ dơ bẩn như thế, chỉ sợ sẽ đem điều không may cho người khác. Hẳn chỉ giãy dụa đem hai miếng vải rách che lấy hạ thể đã chịu đủ lăng ngược của mình, rồi không còn chút khí lực mở mắt, cứ thế té trên mặt đất mê man bất tỉnh.

Lúc bình minh, các nô lệ phát hiện thấy Ly đang hấp hối nằm ở cửa, thân thể gần như xich loã của hẳn cuộn tròn trên mặt đất, một thân đầy vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Quyền thúc nói giúp cho Tiểu Ất để từ nay hẳn sẽ không phải trông nom cái tên tiện nô kia nữa, Tiểu Ất cảm thấy mình thật may mắn, bởi vì hôm nay hẳn nhìn thấy Tiểu Đình – giam công mới của tiện nô, phải hắt đủ ba thùng nước mới cứu tỉnh được hẳn. Tiểu Đình túm tiện nô vào phòng xay bột, nghe nói muốn tiện nô phải đẩy cối xay cả ngày.

Cối đá xay bột nặng những 110 cân, một tên nô lệ tráng kiện cũng chỉ đẩy được mười mấy vòng đã mệt đến thở hồng hộc, nói chi đến tên tiện nô gầy gò yếu ớt kia, chỉ sợ nửa vòng còn không được. Xem ra đêm nay

Tiểu Đình phải cùng tên tiện nô đẩy cối xay rồi.

Sợi xích trên cổ Ly bị cố định tại bàn xay, hắn còn không thể đứng thẳng lên được, mỗi bước đi hạ thể đều truyền đến đau đớn đến phé tâm. Khi hắn ngất xỉu, giam công sẽ dùng roi da đánh cho hắn tỉnh lại mới thôi, hắn chỉ có thể gắng gượng đi từng bước về phía trước. Đến khi không thể kiên trì được nữa, cho dù bị roi quất, hắn cũng muốn dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát.

Kỳ thật Ly cũng không muốn bị bắt tỉnh, bởi vì mỗi khi nhắm mắt lại, hắn lại thấy hình ảnh tối hôm qua bị súc sinh cường bạo xâm phạm, điều đó không chỉ gây cho hắn thống khổ về thể xác mà còn lưu lại trong lòng hắn vết sẹo vĩnh viễn không bao giờ khép lại.

” Ly đã trở nên dơ bẩn không chịu nổi rồi, Ly thật sự đau đớn quá, khổ sở quá.” Trên mặt Ly không thể hiện bất cứ một tình cảm nào nhưng trái tim lại đang đau đớn đến nhỏ máu.

6. Chương 5

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Giam công Tiểu Đình vì muốn tiến độ công việc nhanh hơn, nên cũng không có ý định cho tiện nô ăn cơm, hắn cho rằng đó là lãng phí thời gian. Nhưng quản gia lại nghĩ khác, theo kinh nghiệm của hắn thì cho tiện nô ăn một ít, hắn sẽ khôi phục thể lực nhanh hơn, làm việc năng suất hơn. Hơn nữa quản gia hình như bắt đầu bị cuốn hút bởi vẻ đẹp thể mỹ của tiện nô khi bị xâm phạm, hắn cũng không muốn tiện nô bị chết quá nhanh.

Hôm nay bữa trưa của các nô lệ là bánh khoai cùng với ít củ cải xanh còn thừa từ bữa sáng của các giam công. Nhưng Ly chỉ được phân một cái bánh khoai nhỏ bằng nắm tay cùng một nắm dưa muối làm thức ăn, chỉ bằng một phần ba so với đồ ăn của một nô lệ trưởng thành. Tuy không đủ ăn nhưng Ly đã vô cùng cảm kích, người chủ nhân trước của hắn thường bốn ngày mới cho hắn một ít rau, khi đó hắn gần như phải dựa vào gặm vỏ cây cùng ít cỏ để sống sót. Tại đại lục Vân Trạch, tiện nô vốn lại chủng tộc thấp kém nhất, căn bản không được cho là con người, phải làm cả những việc khổ nhất, mệt nhất mà bất cứ nô lệ nào cũng không muốn làm, đã vậy còn thường xuyên phải chịu đói, đôi khi các chủ nhân còn không cho phép tiện nô mặc quần áo, bọn họ muốn tước đi cái tôn nghiêm làm người cuối cùng của các tiện nô. May mà nơi đây là vương phủ, dù là người hạ đẳng đến đâu cũng đều tỏ vẻ có văn minh một chút, nên Ly mới có thể có hai miếng vải rách che nơi riêng tư.

Bánh khoai mùi vị có chút quái dị, củ cải muối làm thức ăn đường như ớn hơn, Ly vì miễn bị ăn roi nên cố gắng ăn nhanh nhất có thể. Ngày hôm qua cổ họng chịu đủ lãng ngược đến giờ vẫn còn sưng đỏ nhiễm trùng, khi nuốt vô cùng đau đớn nhưng dường như Ly đã quá quen, giống như hắn đã quen luôn luôn ngậm miệng không nói một lời. Hắn chưa bao giờ được coi như một con người, vậy thì tại sao hắn còn muốn nói đây? Thậm chí hắn từ khi bắt đầu nhiệm vụ này đã thề, trừ phi gặp đồng tộc, nếu không hắn không bao giờ mở miệng nói chuyện.

Kéo theo thân thể đau xót, Ly căn bản không thể hoàn thành xong công việc được giao, cơm tối đương nhiên là không có, cũng đã phải ăn một trận no đòn roi, bây giờ Ly đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, mặc cho giam công Tiểu Đình tạt nước lạnh cùng đám đá chửi bậy, thật sự hắn đã không còn chút khí lực nào để có thể đứng dậy tiếp tục công việc. Ly cảm thấy rất lạnh, cho dù da thịt hắn lại vô cùng nóng bỏng. Hạ thể hắn đau đến tê dại, đầu óc mê man không mở nổi hai tròng mắt, hắn thầm nghĩ muốn cứ như vậy thiếp đi mãi.

Ly hôn mê sốt cao liên tục hai ngày, hắn bị khoá vào cái cột đá ở giữa sân. Sợi xích trên cổ cũng bị cố định vào chân cột đá nên Ly không thể đứng lên được, mà hắn cũng không còn khí lực để đứng lên, chỉ có thể cuộn mình trên mặt đất thở hổn hển. Môi hắn khô nứt ra, vết thương lại chảy ra máu, từ trong miệng hắn

thì thoảng lại phun ra vài tiếng rên rỉ yếu ớt, cái hình ảnh thê thảm này làm cho bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ không nhin được mà rơi lệ.

Nhưng chưa người nào xem bệnh cho nô lệ, càng huống chi vốn là một tên tiện nô, ngã bệnh bị mặc kệ sống chết cũng không sao, nhưng quản gia tuyệt đối không cho phép lãng phí thứ gì cho hắn, cho nên ngay cả chút nước Ly cũng không được uống, cơm càng không được ăn. Nếu không phải giam công Tiểu Ất có lòng tốt, len lén một lần mang cho Ly chút nước, sợ rằng trước khi chết vì bệnh, Ly đã chết vì đói khát rồi.

Ngày hôm sau khi mặt trời lặn, trời đột nhiên mưa to, quản gia cho các giam công nghỉ sớm, các nô lệ cũng đều trốn về nhà đất trú mưa. Trong sân chỉ còn lại Ly bại lộ hoàn toàn dưới trời mưa tầm tã.

Nước mưa không chút lưu tình mà thấm vào trong vết thương, nhưng cũng làm cho đôi môi khô khốc của Ly dễ chịu hơn rất nhiều. Hắn trong tiềm thức mở miệng ra, ừng ừng ngậm từng ngụm nước mưa, đau đớn cùng lạnh lẽo làm hắn dần dần tỉnh táo lại. Thậm chí Ly còn chậm rãi bò lên, quỳ gối trong mưa, nhìn lên trời cao bị mây đen che phủ, hắn lặng yên cầu khẩn trong lòng, cầu xin nước mưa có thể tẩy đi tất cả dơ bẩn trên thân thể hắn, trên trái tim hắn, trên linh hồn thuần khiết của hắn.

Sáng sớm trời mới ngừng mưa, Ly cảm giác mình đã trở lại bình thường, bên cạnh hắn có rất nhiều quả bị mưa đánh ướt, tuy quả còn xanh, ăn vào có vị vừa chua vừa chát nhưng dù sao cũng có thể ăn được.

Quản gia vốn có chút hối hận đã không thả tiện nô ra khi trời mưa, sợ rằng hắn ốm càng nặng rồi sẽ chết, nhưng không ngờ buổi sáng đó, cái tên tiện nô kia lại tỉnh dậy, nhìn qua có vẻ có thể đứng dậy làm việc được. Chắc là do trong người tiện nô có chảy dòng máu của Ma tộc đây, thật là không thể coi bọn họ là người được.

Vì vậy cuộc sống của Ly lại bắt đầu như xưa, công việc thì làm không xong, ba ngày thì hai ngày đã bị đánh đập cường bạo, thậm chí còn bị mang đến nhà đá cho hai con Ngao tiết dục, nhiều nhất Ly cũng chỉ hôn mê hai ba ngày, sau đó tỉnh lại và tiếp tục làm việc. Thân thể Ly dường như đã quen bị ngược đãi tàn nhẫn, chỉ là trong lòng Ly, vết thương ngày càng trở nên nặng hơn.

Ly không bao giờ đi vào nhà đất của các nô lệ để nghỉ ngơi nữa, bởi vì có nô lệ sẽ dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, mặc dù bọn họ cũng không nói gì, nhưng Ly tự biết mình. Hắn là hậu duệ của Ma tộc, cho nên bọn họ sợ hãi hắn sẽ mang tới điều không may. Vì vậy, mỗi tối Ly đều nằm dưới cái cây cao nhất trong sân, cuộn mình ngủ thiếp đi. Những chiếc lá héo úa rơi vào người hắn, êm ái mà chạm vào da thịt hắn, thật giống như bàn tay ôn nhu mềm mại của mẫu thân.

Lại một hồi bão táp trôi qua, khí trời dần chuyển lạnh, lá cây tử quy biến thành màu vàng chói mắt. Ly đang xay bột nhưng lại bị quản gia gọi đi. Quản gia cho người dùng nước tắm ngựa đem Ly rửa sạch sẽ, sau đó nghiêm túc ra lệnh: " Tiện nô, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, hôm nay trong vương phủ có một vị khách quý, cũng là hoàng tộc, Vương gia tâm tình vui vẻ có ý chỉ định ngươi biểu diễn một tiết mục góp vui. Ngươi tốt nhất đừng làm cho chủ nhân thất vọng, nghe chưa?"

Ly cứng nhắc gật đầu, hắn rõ ràng cái tiết mục mua vui này là gì, vốn là các quý tộc thích nhất xem các nô lệ bị hành hạ, bị luân bạo, phải giao hoan với dã thú, các loại kiểu đánh biến thái, các nô lệ càng thống khổ, các chủ nhân sẽ càng hưng phấn vui vẻ. Ly trên mặt mang theo một chút sợ hãi, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một tia khác lạ, hắn thầm nghĩ, cuối cùng có thể đi đến nơi chủ nhân ở rồi. Một người hầu mặc quần áo khá hoa lệ nắm lấy xích sắt trên cổ Ly kéo xuyên qua hoa viên tới hàng lang, cẩn thận quy củ mà đi tới tiền viện.

Hai tay Ly bị còng ra đằng sau, khi sắp tới tiền viện, tai trái của Ly đột nhiên cảm thấy bỏng rát đau đớn. Ly âm thầm mừng rỡ, trong vương phủ quả nhiên có kim hoàn hộ thể, bây giờ hắn dám khẳng định kim hoàn hộ thể chắc chắn được giấu trong tiền viện. Vì khi đến gần kim hoàn hộ thể vô chủ, tai trái của Ly sẽ có cảm thấy bỏng rát đau đớn, đây là năng lực từ khi sinh ra đã có, phong ấn của Thần tộc trên người hắn đã bắt đầu suy yếu đi.

Quỳ gối trên sàn nhà đá cẩm thạch trong tiền viện, Ly còn chưa kịp nhìn thấy khuôn mặt của chủ nhân cùng vị khách kia đã bị kéo đến chỗ mấy người nô lệ. Ly toàn thân xích lô bị mấy người nô lệ cường tráng luân phiên xâm phạm, mở ra hai chân, giãy dụa vòng eo tiếp nhận một lần rồi lại một lần xô xuyên thô bạo,

dùng miệng cố gắng nuốt dục vọng cực nóng của bọn họ, tốt nhất trên mặt còn phải nở nụ cười sung sướng một cách dâm dăng.

Lúc thân thể đau đớn đến mức sắp bất tỉnh, Ly nghe được giọng nói nịnh nọt của quản gia: ” Tam diện ha, ngài xem, đây là tên tiện nô Vương gia mới mua, rất dâm dăng đúng không? Cái thứ chủng tộc thấp kém này, chỉ xứng làm trò mua vui thôi.”

Thạc Thân Vương sớm đã nở nụ cười khả ố, ngồi bên cạnh hắn là một thiếu niên anh tuấn khoảng mười bảy mười tám tuổi, đó chính là hoàng tử được đương kim hoàng đế sủng ái nhất – Tử Đình. Tử Đình từ nhỏ đã thông minh chăm học, vì tăng cường kiến thức nên thường xuyên ra cung du lịch khắp nơi. Lần này đi tới Định Châu, đương nhiên muốn ở trong phủ của hoàng thúc Thạc Thân Vương mấy ngày.

Tử Đình mặc dù lớn lên trong hoàng gia xa mỹ dâm loạn, nhưng lại rất phản cảm với hành động tàn bạo của họ, bản tính từ bi, không bao giờ bắt nạt ngược đãi nô lệ, lại luôn khoan dung hiền hoà. Nhưng ưu điểm này của hắn lại bị con cháu hoàng tộc nhạo báng là nhu nhược, cho nên trước mặt mọi người, hắn luôn cố gắng che giấu. Nhưng hôm nay tại phủ của hoàng thúc, chứng kiến cảnh máu tanh bạo lực này khiến Tử Đình cảm thấy rất khó thích ứng, hắn hơi nhíu mày nói: ” Hoàng thúc, ngài không cảm thấy tiết mục này không hay sao?”

Nhưng Thạc Thân Vương lại hiểu lầm hoàn toàn ý của Tử Đình: ” Có phải rất không sáng tạo? Quản gia, dắt hai con Ngao đến.”

Tử Đình không hiểu hoàng thúc muốn làm cái gì, nhưng Ly lại sợ hãi quá độ cùng đau đớn mà bất tỉnh.

Tiếp theo, ánh mắt của bọn người đều bị hai con Ngao hùng tráng uy mãnh hấp dẫn, người nào cũng không chú ý một hộp gấm nhỏ trên tủ có chút động đậy.

Thực tế Ly cũng không phải mất đi ý thức, tuy nhắm mắt nhưng trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh cái hộp gấm cách hắn khoảng mười thước kia. Cái hộp gấm ở trong đầu hắn dần dần trở nên trong suốt, hắn thấy rõ bên trong là một cái kim hoàn có khắc đầy chú ngữ, động đậy một chút rồi đột nhiên biến mất.

Cách Thạc Thân vương phủ không xa có một nhà trọ, trong phòng có một người che mặt mặc đồ đen đang kích động nắm chặt tay phải. Hắn ở đây đã hai tháng, vốn là chờ đợi cái ngày hôm nay đây. Lúc này, tay phải hắn nóng bỏng như bị hoả thiêu, chậm rãi mở lòng bàn tay ra, trong tay trống không bỗng hiện lên một cái kim hoàn, an tĩnh mà nằm trong ấn ký màu đỏ thẫm trong lòng bàn tay hắn. Ấn ký như một cái ấn chương, ở giữa vốn là một chữ “Lưu”.

7. Chương 6

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Năng lực của Ly chỉ bằng một phần mười so với sức mạnh trước khi bị phong ấn của Xích tộc, lại không đủ mạnh, bất cứ một pháp sư Nhân tộc nào cũng có thể dễ dàng phá giải được. Trước mắt hắn chỉ có thể nhìn thấu những thứ trong vòng mười bước, và thêm khả năng có thể di chuyển một số vật thể nhỏ đến một nơi khác không xa, giống như hắn vừa mới truyền cho Lưu cái kim hoàn hộ thể vậy. Nhưng vận dụng năng lực đó rất tiêu hao thể lực, hắn vừa đau đớn vừa lại đói bụng, truyền kim hoàn xong cũng thật sự không chịu đựng được, liền ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Ngao cũng không hứng thú chơi đùa với những thứ không động đậy giống như tử thi, cho nên tiết mục cường bạo không thể nào tiếp tục được, Thạc Thân Vương vô cùng mất hứng, nhưng Tử Đình lại thờ dãi một hơi nhẹ nhõm. Tiện nô xích lô toàn thân đầy những vết thương thể thảm bị thô bạo mà kéo ra khỏi phòng, trong miệng cùng hạ thể tràn đầy hỗn hợp chất lỏng màu trắng màu đỏ, trên mặt đất cũng lưu lại dấu vết nhìn mà giật mình. Lúc hắn tỉnh lại thể nào cũng bị trừng phạt tàn khốc? Nhìn giống như một hải tử mười

lăm mười sáu tuổi, gầy yếu tái nhợt, lại bị chà đạp lâu như vậy, không biết làm sao chịu được một lần hành hạ nữa đây?

Tử Đình cảm thấy đáng thương liền mở miệng nói: ” Thúc phụ, tên tiện nô này trông cũng xinh đẹp, rất hợp ý ta, liệu có thể tặng hẳn cho ta không?”

Thạc Thân Vương có chút không nỡ, tiện nô này không chỉ xinh đẹp mà lại còn rất ngoan ngoãn nhu thuận, nhưng nghĩ lại, tiện nô chẳng khác gì một con ngựa ngoài chợ, mất con này thì mua con khác. Tử Đình cũng hiếm khi mới đến đây, lại ít khi yêu cầu cái gì, hôm nay hẳn hợp ý một tiện nô, làm hoàng thúc như hẳn sao có thể hẹp hòi ích kỷ không cho, nghĩ vậy liền vỗ ngực đáp ứng vui vẻ.

Tử Đình ở Thạc Thân vương phủ ba ngày, buổi tối tham gia tiệc rượu cùng hoàng thúc và một số phú thương, ba ngày sau liền mặc thường phục đi dạo chơi khắp thành, xem xét tục lệ con người ở Định Châu. Hẳn phát hiện Định Châu cũng không phải giàu có như hẳn tưởng tượng, cuộc sống của dân chúng bình dân rất kham khổ, ngày đêm làm việc vất vả cũng không thể đáp ứng nổi thuế má nặng nề, nô lệ càng không cần phải nói, quần áo thì tả tơi, gầy gò ốm yếu như que củi, như đang cố gắng vùng vẫy đấu tranh chống lại cái chết. Định Châu sông ngòi đất đai màu mỡ lại gần Hoàng Đô mà còn như thế này, không biết các nơi xa xôi cằn cỗi khác sẽ thê thảm như thế nào? Hẳn không khỏi lo lắng cho phụ hoàng, cho đế quốc, quý tộc giàu có còn muốn bóc lột dân chúng tàn tệ, liệu dân chúng còn có thể chịu đựng áp bức đến mức nào đây? Còn cả việc hành hạ tiện nô nữa, Tử Đình cảm thấy hẳn không thể nào chấp nhận được, nhưng hình như ở cái xã hội này, tất cả các giai cấp kể cả nô lệ cũng phân biệt chủng tộc với tiện nô, chưa người nào đối xử với tiện nô như một con người. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ bởi vì tiện nô là hậu duệ của Ma tộc? Trong người bọn họ không phải cũng chảy một nửa dòng máu Nhân tộc sao? Càng suy nghĩ, Tử Đình càng cảm nhận được một mối nguy cơ sâu sắc ẩn dấu trong cái xã hội tàn bạo này, càng suy nghĩ, Tử Đình càng cảm thấy thống khổ. Có lẽ phụ hoàng của hẳn, các huynh đệ của hẳn cũng cảm nhận được mối nguy hiểm này, nhưng không chọn đối mặt với nó mà lại sợ hãi trốn tránh nó. Đúng vậy, dù sao sự thống trị của đế quốc đã duy trì lâu dài đến như vậy, tất cả mọi người đều bị khoá lại trong các giai cấp này quá lâu, đến nỗi không bao giờ nghĩ tới sẽ có một cuộc sống khác khá hơn.

Lúc Tử Đình rời đi, Thạc Thân Vương sai người đem tiện nô buộc vào phía sau xe ngựa của Tử Đình. Nghe nói tên tiện nô này đã hôn mê hai ngày mới tỉnh lại, bây giờ toàn thân đều được tắm rửa sạch sẽ. Bắt đầu từ hôm nay, tiện nô chính là tài sản riêng của Tử Đình, Tử Đình muốn sử dụng thế nào cũng được.

Hai tay Ly bị trói lại sau lưng, đồng thời thông qua một đoạn xích khoá vào vòng sắt trên cổ, trên vòng sắt cũng có một đoạn xích khác, đầu kia buộc ở phía sau xe ngựa. Toàn thân hẳn vẫn chỉ có hai miếng vải rách để che nơi riêng tư, cùm chân kéo lê trên mặt đất nghe rõ tiếng vang loảng xoảng. Tốc độ của xe ngựa cũng không chậm, Ly phải cố hết sức mới có thể theo kịp được. Vòng sắt trên cổ hẳn bị kéo vô cùng đau đớn, thi thoảng còn làm hẳn không thể thở nổi, mắt cá chân cũng bắt đầu chảy máu, nhưng hạ thể mới là chỗ hẳn đau đớn nhất.

Thì ra sau khi quân gia nhận mệnh lệnh, đã sai người làm một vài thứ trên người Ly, cũng là do muốn tặng Tử Đình một ít lễ vật nho nhỏ. Tiểu huyết của Ly bị nhét một cái giả dương khối bằng da, gần như đâm hoàn toàn vào trong cơ thể, chỉ còn thừa một ít ở bên ngoài. Cái lỗ nhỏ trên ngọc hành yếu ớt thì lại bị đâm vào một cái gân châm bé xíu, nếu không ai chịu rút ra cho hẳn thì ngay cả đi tiểu hẳn cũng không thể. Các vết thương lằng nhằng trên hạ thể hẳn cũng chưa khỏi, vì vậy mỗi bước đi đều rất khó khăn, chưa kể tới cái giả dương khối liên tục cọ xát, vừa đau đớn vừa ngứa không chịu được. Nhưng hai tay hẳn đều bị trói, nên hẳn không thể nào giảm bớt được cảm giác thống khổ cùng khó chịu của mình, chỉ có thể cắn răng nhẫn nại đau đớn bước đi.

Xe ngựa của Tử Đình vừa đi ra khỏi thành Định Châu, Ly đã không còn chút sức lực mà té ngã xuống đất. Mười hai tên thị vệ ngồi trên lưng ngựa, không nói tiếng nào đã dùng roi quất đánh vào Ly, xe ngựa không hề dừng lại vẫn tiếp tục chuyển bánh, Ly bị xiềng xích trói buộc nên cũng không có khả năng đứng lên ngay lập tức được, vì vậy đành bị xe ngựa kéo lê một đoạn rất dài.

Từ Đình ở bên trong xe nghe thấy tiếng roi thúc giục của bọn thị vệ, liền nhô đầu ra, nhìn thấy tên tiện nô đang bị kéo trên mặt đất, bị roi da quất liên tục nhưng không cách nào bò lên được. Tử Đình cho xe dừng lại, đi xuống xe tiến đến bên cạnh tiện nô.

Tử Đình vẫn tuân thủ cấm kỵ của hoàng tộc, bảo trì khoảng cách với tiện nô, nhưng hắn vẫn thấy rõ thân thể xích loã đầy vết thương thê thảm cùng những thứ biến thái trói buộc trên người tiện nô. Không ngờ hoàng thúc lại tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ hắn lấy ngược đãi nô lệ làm thú vui sao? Tử Đình thở dài nói: "Các người cỡi còng tay cho hắn, lấy mấy thứ đang xuyên trong người hắn ra, cho hắn một ít thức ăn cùng nước uống. Ta không muốn hắn chết giữa đường."

Bọn thị vệ không dám cãi lại mệnh lệnh của Tam điện hạ, chỉ cảm thấy tiện nô này thật may mắn, có thể gặp được một chủ nhân hiền từ như thế này. Động tác của bọn thị vệ rất thô bạo, giả dương khối bằng da được nhổ ra mang theo cả một đồng máu tươi, Ly đau đớn quá mà bất tỉnh nhưng lại bị bọn hắn dẫm dẫm thô bạo mà tỉnh lại.

Tử Đình biết trong thâm tâm của bọn thị vệ chắc chắn không phục, rất có thể bọn họ sẽ dùng cách khác để tiếp tục hành hạ tên tiện nô kia, nhưng Tử Đình cũng chỉ có thể làm đến mức này thôi. Hắn không cách nào có thể bắt buộc người khác phải đối xử tử tế với tiện nô như hắn. Hắn đành trở lại xe ngựa, phân phó mọi người nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ tiện nô ăn uống xong lại bắt đầu lên đường.

Ly bị ép quỳ trên mặt đất, liếm những miếng bánh đã bị bọn thị vệ giẫm lên nát vụn. Không những thế, bọn hắn còn bắt Ly vừa liếm thức ăn vừa nâng cái mông lên, kéo miếng vải rách ra, làm cho tiểu huyết thê thảm hiện ra trước mặt mọi người. Bọn hắn cầm cái giả dương khối đâm vào những nơi nhạy cảm của Ly, tùy ý trêu chọc nhục mạ. Có người còn lấy cái ngân châm vừa rút ra khỏi phân thân Ly liên tục mà loạn đâm vào.

Nước uống của Ly chính là tinh thối của năm sáu tên thị vệ, nếu không phải bọn hắn sợ chậm trễ thời gian, thì có lẽ giờ này Ly đã bị mười hai tên thị vệ luân bạo đến ngất xỉu.

Theo luật pháp, bọn thị vệ có thể thoải mái chà đạp Ly, để quốc quy định, bất cứ Nhân tộc nào cũng có thể tùy ý lăng ngược tiện nô ở bất cứ nơi nào trừ Thần miếu và Hoàng cung. Mặc dù Tử Đình là hoàng tộc cũng không được phép can thiệp, hắn chỉ có thể lấy danh nghĩa vương tử để ra lệnh bọn họ nhanh quay về Hoàng đô, rút ngắn thời gian nghỉ ngơi để tiện nô chịu ít thương tổn hơn một chút.

8. Chương 7

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Mặt trời lặn, Tử Đình cùng bọn thị vệ đi vào một quán trọ cao cấp ven đường. Phòng trọ rất rộng rãi dễ chịu, phục vụ đầy đủ mọi thứ, bữa ăn vô cùng thịnh soạn, lại thêm suối nước nóng ngâm mình thoải mái cùng dịch vụ xoa bóp chuyên nghiệp, gần như nhà trọ này có tất cả những thứ để có thể phục vụ những vị khách cao quý nhất kể cả hoàng tộc. Thiếp thân người hầu cùng chủ nhân sẽ ở một chỗ, xe cộ, ngựa, hành lý thì giao cho quản lý nhà trọ, còn tiện nô cũng được coi như súc sinh hành lý nên sẽ ở trong chuồng ngựa hoặc kho hàng. Thực tế, bất cứ nhà trọ nào ở đế quốc này cũng không bao giờ cung cấp cho tiện nô chút đồ ăn cũng như giường chiếu nào.

Xe ngựa của Tử Đình được để ở trong sân sau nhà trọ, gần chuồng ngựa và kho hàng. Tiểu nhị mang cho ngựa một ít cỏ khô, mà Ly thì vẫn đang bị buộc vào sau xe ngựa, như một cái hành lý không ai thèm để ý tới. Kỳ thật Ly rất khát và đói bụng, nhưng đau xót cùng mệt nhọc đã ép xuống tất cả cảm giác khác, hắn bây giờ chỉ mong có thể nghỉ ngơi một chút. Nhưng sợi xích trên cổ Ly không đủ dài, hắn không thể nằm trên mặt đất, vì vậy hắn chỉ có thể dựa vào sau xe mà ngồi dưới đất. Dù cái tư thế này không thoải mái bằng nằm nhưng Ly cũng đã thấy thỏa mãn. Hắn cũng không hy vọng có người cỡi xích hoặc cho hắn ít đồ ăn thức uống, hắn chỉ cần đêm nay các thị vệ sau khi ăn uống no say sẽ nhân từ không luân bạo hắn nữa.

Giếng nước ở cách Ly không xa, chỉ có điều Ly không thể với tới được, nếu như có thể, nhất định Ly sẽ tẩy rửa thân thể mình một chút, hạ thể cùng miệng của hắn vẫn còn sót lại dấu vết cưỡng bạo, trong tâm lý, Ly còn chán ghét cái cảm giác dơ bẩn này hơn cả nỗi đau đớn về thể xác của mình. Nhưng việc duy nhất

bây giờ hẳn có thể làm bây giờ là nhắm mắt lại, cố gắng chịu đựng đau đớn để nghỉ ngơi, mong có thể khôi phục ít thể lực, ngày mai còn phải tiếp tục chạy, chưa kể phải thoả mãn các loại dục vọng biến thái của lũ thị vệ.

“Ly, người đang ở đâu?” Đang nửa mê nửa tỉnh, trong đầu Ly bỗng vang lên giọng nói của Lưu, đây là Lưu dùng tâm điện cảm ứng để liên lạc với hắn, Ly trong lòng trả lời: “ Ta đang trên đường đến Hoàng đô, người đâu?”

Giọng nói của Lưu cũng không rõ ràng lắm, chắc là do khoảng cách giữa hai người quá xa, “ Ta đang trên đường quay về thôn, ta muốn mang kim hoàn hộ thể về ngay lập tức.”

” Lưu, người dùng cái kim hoàn hộ thể đó đi, người không có kim hoàn hộ thể mà lại cứ trà trộn trong đám Nhân tộc sẽ rất nguy hiểm.”

” Ly, người không cần lo lắng. Người đừng quên ta có khả năng mê hoặc thần trí của con người trong thời gian ngắn, mà cho dù không nguy trang, bọn họ cũng không dễ dàng phát hiện ta là Xích tộc đâu. Hơn nữa, từ nhỏ đến giờ ta cũng không mang kim hoàn hộ thể, vậy mà vẫn sống tốt đến tận giờ còn gì.”

” Đây là cái kim hoàn thứ 11 chúng ta cướp được, pháp sư của Nhân tộc đã bắt đầu nghi ngờ rồi đấy, người cẩn thận chút đi.” Ly cố gắng khuyên bảo Lưu dùng kim hoàn hộ thể, mặc dù Ly chịu đủ lắng ngược, nhưng có kim hoàn hộ thể, hẳn cũng không chết được.

” Mấy ngày vừa rồi trong thôn có một em bé mới sinh, cha mẹ của bé tuổi còn rất trẻ, ta không thể trở mặt nhìn bọn họ vì chính đứa con của mình mà tự sát.” Lưu rất cố chấp, hắn luôn như thế, chỉ cần quyết định cái gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi được.

” Được rồi, nhưng người phải đáp ứng ta, cái kim hoàn hộ thể tiếp theo, người phải dùng. Nếu không ta sẽ tự sát rồi đem kim hoàn của ta cho người.”

” Ly, đừng nói đùa kiểu này. Người chết rồi, còn ai có thể cứu vớt Xích tộc chúng ta? Cả Xích tộc cũng chỉ có phong ấn của chúng ta bị suy yếu. Ta cũng không có khả năng nhìn xuyên thấu vật thể, vì thế dù ta có chết, người cũng không được phép chết. Ta biết mỗi ngày người đều bị chà đạp hành hạ rất tàn nhẫn, ta biết người rất thống khổ. Nhưng phụ thân đã nói, chỉ cần bốn nghìn tộc nhân cùng đọc thần thánh chú ngữ thì có thể phá giải được phong ấn cho toàn tộc, chờ cái ngày đó đến, chờ chúng ta khôi phục được sức mạnh, ta muốn cho bọn Nhân tộc phải chịu những gì chúng ta đang phải trải qua.”

” Lưu, người đừng lãng phí sức mạnh nói chuyện với ta nữa. Người nên giữ sức mà lên đường.”

Tâm điện cảm ứng của Lưu tuy không bị hạn chế khoảng cách nhưng sẽ rất tiêu hao thể lực, khoảng cách càng xa sẽ tiêu hao càng nhiều. Lưu biết thế, nhưng hắn vẫn lo lắng cho Ly. “ Được rồi, ta sẽ không nói nữa. Ta sẽ cố gắng sớm quay về bên cạnh người.”

Kỳ thật Ly muốn nghe nhất chính là những lời này của Lưu. Mặc dù bọn họ không bao giờ có thể giống như hồi còn bé, cùng ôm cùng ngủ một chỗ, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nhau, dùng ánh mắt để trao đổi thay lời nói. Nhưng chỉ cần biết Lưu đang ở gần hắn, lén lút để ý quan tâm hắn, hẳn sẽ có dũng khí, sẽ có dũng cảm chịu mọi hành hạ cực khổ nhất.

Từ Đình vì muốn trấn an bọn thị vệ nên đã gọi ca múa đến biểu diễn, không những thế còn có các nữ nô xinh đẹp đến phục vụ, vì thế bọn thị vệ mới tạm quên đi cái tên tiện nô kia, và Ly mới có thể ngủ yên cả một đêm.

Sáng sớm, Ly bị hắt một bát nước lạnh mà tỉnh dậy, sau khi thoả mãn dục vọng của mấy tên thị vệ, hẳn được cho một ít bánh khô ăn chống đói.

Từ Đình Châu đến Hoàng đô phải mất ba ngày, Ly trở thành món đồ chơi tùy ý bọn thị vệ đánh đập cùng phát tiết dục vọng, thân thể đầy máu, quỳ rạp trên mặt đất như một con chó chịu đủ xâm phạm thô bạo, dùng tư thế khuất nhục nhất lấy lòng bọn chúng để có chút thức ăn nước uống. Ly cắn răng nhẫn nại, bởi vì trong lòng hắn luôn bùng lên một ngọn lửa hy vọng bất diệt, là hy vọng của Lưu, của hắn, của tất cả các tộc nhân Xích tộc.

Hoàng đô hào nhoáng hoa lệ đã không còn như hai năm trước, dù thuế má ngày càng cao, đổ hết vào kim khố hoàng gia để quốc, nhưng vẫn không thể đáp ứng đủ để duy trì cuộc sống xa hoa mỹ lệ của hoàng tộc, chứ đừng nói đến dân chúng bình dân được hưởng hay không. Hoàng cung huy hoàng nguy nga lộng lẫy, cùng phủ đệ quý tộc đồ sộ trông càng đối lập với thần miếu cùng nhà cửa thấp lùn đơn sơ của dân chúng, Tử Đình không kìm nổi lại bắt đầu thở dài. Tử Đình có một thói quen, mỗi lần từ các nơi trở về đều sẽ đi đường vòng qua thần miếu xem một chút, nếu như ở xung quanh thần miếu, mọi người tiến ra tiến vào phần khởi, vui vẻ thì có nghĩa là dân chúng có cuộc sống no đủ, đáng tiếc mấy năm nay, hần chỉ nhìn thấy những khuôn mặt cúi đầu ủ rũ lo lắng, điều này nói lên đế quốc thống trị đã ngày càng lụi bại.

Hôm nay, đội xe của Tử Đình vừa đi vào khu bình dân đã thấy mười mấy mũi tên lửa bay ra từ chỗ tối, trong lúc bọn thị vệ còn đang lúng túng, mười người bịt mặt tay cầm kiếm sắc bén lao ra. Có một vài mũi tên đã bắn trúng xe ngựa, xe ngựa lại được chế tạo bằng gỗ nên thoáng cái đã bùng cháy lên, Tử Đình được thiếp thân người hầu dìu xuống xe, có thị vệ vội vàng tiến lên bảo vệ. Các thích khách này khá giỏi võ, mười hai tên thị vệ không thể cản được, đành phát ra tín hiệu cầu cứu, rồi liền chết kéo dài thời gian, chờ đợi cấm vệ quân hoàng cung tới cứu viện.

Dân chúng ở gần đó sợ hãi bị hoả lây, đã sớm trốn trong phòng đóng chặt cửa, không một ai can đảm hoặc nguyện ý đi cứu cái bọn quý tộc cả ngày áp bức bọn họ. Qua một lúc, mười hai tên thị vệ, kẻ chết người bị thương, trừ ra một số người võ nghệ cao cường đang bảo vệ Tử Đình, số còn lại đều nằm chết trên mặt đất.

Thích khách che mặt chỉ bị chết có ba người, bảy người còn lại vây xung quanh Tử Đình. Đây là lần đầu tiên Tử Đình gặp phải nguy hiểm thế này, nhìn đao kiếm nhỏ đầy máu tươi của thích khách, Tử Đình trối gà không chặt chỉ có thể run rẩy sợ hãi. Tử Đình không phải thái tử, trong tay cũng không có binh quyền, bản tính lại hiền lành, chưa từng gây thù chuốc oán với ai, hần nghĩ thế nào cũng không rõ, ai muốn giết hần, không những thế lại dám giữa ban ngày ban mặt dưới chân thiên tử làm loạn.

Thị vệ thấy không thể địch lại được, đẩy hai tên người hầu đã sợ đến mềm cả chân ra ngoài, cố gắng hấp dẫn sự chú ý của thích khách, kiếm cơ hội lao khỏi vòng vây. Nhưng thích khách cũng không rút lui, đập thi thể của hai tên người hầu ra rồi kéo Tử Đình cùng thị vệ đẩy vào gần chỗ xe ngựa đang cháy. Giờ phút này, nếu vung đao lên, Tử Đình cũng không còn đường sống, nhưng thích khách lại không động thủ, như đang chờ đợi cái gì đó.

Từ xa truyền tới tiếng bước chân rầm rập của cấm vệ quân, còn có một tiếng nói vang lên: " Tam đệ đừng sợ, nhị ca tới cứu ngươi đây."

Thích khách nghe thấy, mắt lộ ra hung quang, tay cầm vũ khí vọt lên. Tên thị vệ thấy tình thế không ổn, ý định muốn liều chết ngăn cản kiếm cho Tử Đình, nhưng hần chỉ có một người, ngăn được phía trước cũng không ngăn được phía sau, đột nhiên hần nhìn thấy tiện nô, bởi vì vẫn bị khoá tại xe ngựa nên tiện nô không cách nào chạy thoát được, giờ phút này cũng đang ở cạnh bọn họ. Thị vệ liền kéo tiện nô ra che phía trước cho Tử Đình, còn mình thì chạy ra sau lưng, kẹp chặt Tử Đình ở giữa, sau đó hần chỉ có thể nhắm mắt đón chờ cái chết đang tới gần.

Nhưng tên thích khách đã bị cấm vệ quân chạy đến kịp thời chặt thành từng miếng.

Tất cả thích khách đều đã chết, vì thế rất khó có thể tra ra ai là chủ mưu, chuyện như vậy phát sinh bất ngờ nhưng cũng dễ dàng giải quyết. Đương nhiên cái tên thị vệ sống sót đã dùng cấm cơ trí bảo vệ chủ được thăng quan phát tài. Đáng lẽ Tử Đình sẽ tổ chức tiệc rượu mừng bình an, rồi hồi phủ nghỉ ngơi nhưng giờ hần lại phải đến thần miếu hoàng tộc tắm rửa cầu nguyện ba ngày, bởi vì hần đã phạm vào điều cấm kỵ. Có nhị diện hạ thống lĩnh cấm vệ quân làm chứng, lúc đó Tử Đình đã chạm vào thân thể dơ bẩn của tiện nô.

Về phần tiện nô, mặc kệ là do hần chủ động hay là bị ép mạo phạm hoàng tộc, hần đều bị áp đi đến thần miếu của bọn người hạ đẳng tiếp nhận lần phong ấn thứ ba cùng một loạt các trừng phạt tàn khốc khác

9. Chương 8

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Tại thần miếu của người hạ đẳng ở khu bình dân, mọi người đang chuẩn bị tiến hành nghi thức phong ấn lần ba cho tiện nô, đây cũng là lần thứ ba nghi thức này được tiến hành. Hai tiện nô trước đây sau khi bị ép tiếp nhận phong ấn lần ba đều không chịu nổi lắng nhục, chưa đầy ba ngày sau đều tự sát hết. Hôm nay tế ti cùng pháp sư đều cảm thấy hưng phấn lạ thường, vì tiện nô sắp tiếp nhận phong ấn vô cùng xinh đẹp, làm cho mọi người mới liếc mắt một cái đã khó ức chế được cảm giác muốn chà đạp hành hạ hắn.

Ở cửa thần miếu, Ly bị lột sạch quần áo, theo quy định của Đế quốc, tiện nô ở trong thần miếu phải xích lỏng toàn thân quỳ lạy bò vào, hơn nữa chỉ có thể vào thần miếu của lũ người hạ đẳng, không những thế, tiện nô cũng không được vào bằng cổng chính, mà phải vào bằng cái lỗ nhỏ bên cạnh, cái lỗ này chỉ to hơn lỗ chó một chút mà thôi.

Tiến vào thần miếu, Ly không được đứng thẳng mà đi. Hắn phải quỳ dán cái trán xuống đất, rồi bò vào trong, với khoảng cách từ cổng vào đến nơi, phải mất ít nhất nửa giờ mới có thể bò tới. Hướng hồ là thứ tiện nô mạo phạm hoàng tộc mà phải tiếp nhận lần thứ ba phong ấn, cho nên dọc đường đi luôn có người cầm Phục Ma roi quát đánh không ngừng vào thân thể xích lỏng của hắn. Phục Ma roi vốn làm bằng da và sợi sắt, mặt ngoài dày gai nhọn, mỗi lần quát vào lại lưu một vết thương vừa sâu vừa đầm máu.

Phục Ma roi không chút lưu tình mà rơi như vũ bão vào thân thể gầy yếu của Ly, huyết nhục bay tung toé, bởi vì quá đau xót khiến Ly bất tỉnh mấy lần, nhưng rồi lại bị hắt nước muối mà tỉnh lại, tiếp tục quỳ bò vào trong. Phải mất hơn hai tiếng đồng hồ, Ly mới giãy dụa bò tới cửa đại điện, sau đó Ly bị kéo vào một cái ao. Các pháp sư thực hiện phong ấn lần ba cho tiện nô đều xuất thân hoàng tộc, bọn họ mặc bộ thánh phục trắng toát và mang bao tay để bảo vệ khỏi bị tiện nô làm ô uế trong lúc cử hành nghi thức phong ấn. Cho nên tiện nô trước khi phong ấn phải rửa sạch sẽ hoàn toàn, thậm chí ngay cả bộ lông ở nơi riêng tư cũng bị cạo đi, tay chân bị trói buộc hiện ra hoàn toàn trước mắt pháp sư.

Sau khi nghi thức tẩy trừ kết thúc, hai tay Ly bị khoá ra đằng sau rồi cố định với vòng sắt trên cổ. Thánh điện toàn bộ được tạo ra từ đá cẩm thạch, ở trong điện phía bên phải có một sợi dây xích thô to từ trên nóc buông xuống, Ly bị mang tới đó, điều chỉnh độ cao để Ly có thể thẳng người mà quỳ trên mặt đất. Sau đó hai chân Ly bị tách ra cho đến khi sợi xích ở chân bị kéo ra cực hạn, tạo thành một góc độ lớn nhất, bấp chân thì bị khoá chặt vào vòng sắt trên mặt đất.

Đầu của Ly bị xích kéo lên trên, hai chân mở to bị khoá trên mặt đất, vết roi đả thương trên lưng chảy máu như suối, cứ như vậy, Ly bất buộc phải duy trì cái tư thế vô cùng khó chịu đó. Song đây cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi, phía sau còn rất nhiều hình phạt tàn nhẫn đang chờ hắn.

Pháp sư mặc một bộ thánh phục màu trắng thêu hình tinh xảo, từ đầu đến chân kín mít, chỉ lộ ra hai tròng mắt chứa đầy dục vọng cùng khinh miệt. Đầu tiên, hắn đưa lưng về phía Ly, mặt hướng về thánh đàn cầu nguyện, hai tay tạo thành hình chữ thập để trước ngực, miệng lầm bầm. Sau đó hắn lấy một cái hộp gấm bằng gỗ lim có viền vàng trên thánh đàn xuống. Trong hộp gấm này chính là chú thuật kim hoàn cùng xiềng xích chuẩn bị phong ấn lên người tiện nô.

Sau khi kết thúc phong ấn, pháp sư sẽ đem cái hộp gấm trống rỗng đưa cho chủ nhân của tiện nô, cũng đem cả chú ngữ để phá giải phong ấn thứ ba. Như vậy chủ nhân của tiện nô có thể hoàn toàn hiểu rõ tất cả về phong ấn, chú ngữ này khi đọc một lần, kim hoàn chú thuật cùng xiềng xích sẽ tự động trở lại trong hộp gấm, nếu đọc lần nữa, những thứ đó sẽ lại phong ấn lên người tiện nô. Chủ nhân có thể tùy ý phong ấn hay giải trừ tùy thích, nhưng mỗi lần như thế, tiện nô sẽ bị hành hạ đến chết đi sống lại.

Pháp sư cầm trong tay một lưỡi dao sắc nhọn, đâm thủng hai đầu vú của Ly, lấy hai viên tiểu kim hoàn từ trong hộp gấm ra đeo vào. Hai viên kim hoàn đó được nối với nhau bằng một sợi xích nhỏ, sau đó sợi xích bị cố định vào vòng xích cổ của Ly. Do đó núm vú của Ly bị kim hoàn kéo thẳng đứng, chỉ chốc lát đã biến thành màu đỏ tươi, pháp sư không nhìn được liên cách bao tay mà hung hăng tàn nhẫn nhéo vài cái.

Pháp sư lại tiếp tục dùng cương châm đâm thủng đỉnh ngọc hành của Ly, rồi xuyên vào một cái kim hoàn

khác. Trên miếng kim hoàn này cũng có một sợi xích nhỏ. Pháp sư mang bao tay vừa nhẹ nhàng vuốt ve ngọc hành, vừa kéo sợi xích lên trên rồi khoá cố định vào vòng cổ của Ly, lúc này, ngọc hành của Ly cũng bị kéo đến cực hạn.

Pháp sư lại lấy một sợi dây sắt nhỏ từ trong hộp gấm ra, quấn thật chặt xung quanh hoa hành. Trên sợi sắt cũng có chú ngữ, mỗi ngày, sau khi mặt trời lặn, nó sẽ tự động nở lỏng ra một chút, nếu không thì ngay cả đi tiểu Ly cũng không làm được.

Tất cả các kim hoàn chú thuật cùng xiềng xích đã được phong ấn hết trên người Ly. Kế tiếp chính là bắt đầu trừng phạt.

Đầu tiên, hai bắp chân của Ly bị vòng sắt khoá lại, giữa hai cái vòng là một cái gậy sắt hình chữ “T”, hai đầu ngang của cây gậy cố định tại vòng sắt để Ly dù có muốn cũng không thể khép hai chân lại được, vĩnh viễn bảo trì tư thế mở thật to. Còn thanh dọc của cây gậy thì nhét thẳng vào mật huyết của Ly, đâm thẳng vào tận chỗ sâu trong, mặt ngoài của nó còn nổi lên đầy những u lồi lõm.

Trên vòng sắt khoá bắp chân Ly còn có gắn một sợi xích dính vào vòng sắt trên chân, đoạn xích này cũng không dài, chỉ đủ để Ly quỳ trên mặt đất nâng cao cái mông lên trời, hai chân không thể duỗi thẳng, cho nên không thể đứng thẳng đi lại được, nếu muốn di chuyển, Ly chỉ có thể quỳ sát mặt đất mà bò. Chỉ cần một động tác nhỏ cũng làm cho gậy sắt chữ “T” càng cắm vào sâu hơn, liên tục cọ xát vào nội bích, vô cùng đau đớn thống khổ.

Sau đó Ly bị ép uống một bát thần thủy, bát thần thủy này có thể làm cho người uống bảo trì được ba ngày ba đêm tỉnh táo, vô luận chịu bao nhiêu thống khổ hành hạ cũng không hôn mê bất tỉnh được. Các pháp sư cho rằng, phải làm cho tiện nô luôn tỉnh táo để thừa nhận tất cả trừng phạt.

Như vậy nghi thức phong ấn mới hoàn toàn chấm dứt. Ban ngày Ly sẽ bị dắt ra bên ngoài thần miếu, bò khắp các ngã tư đường. Bất cứ Nhân tộc nào cũng có thể đánh Ly, hoặc là phát tiết thú dục trong miệng Ly, mỗi ngày Ly phải chịu cường bạo cùng lẳng ngược không dưới mười lần. Nếu như ít hơn mười lần, binh lính trông coi có quyền ra lệnh cho binh dân hoặc nô lệ đi qua phải hành hạ Ly. Buổi tối Ly bị buộc vào cột đá trong sân trước của thần miếu, đến sáng sớm hôm sau lại tiếp nhận tẩy trừ rồi bị binh lính dắt đi dạo phố tiếp.

Cứ như thế trừng phạt, ba ngày sau, chờ chủ nhân của Ly chấm dứt cầu nguyện sẽ quyết định sau, xem có muốn tiến hành trừng phạt khác hay không.

10. Chương 9

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Ngày đầu tiên, khi mặt trời bị che lấp hoàn toàn bởi một tầng mây đen dày đặc ở đằng xa, trời bắt đầu lất phất mưa, giống như những giọt nước mắt đang tung bay trong gió. Thời tiết như vậy nên rất ít người ra khỏi nhà, cả những người nghèo khổ cũng không dại mà chạy ra ngoài đường để đi bắt nạt loại người còn bi thảm hơn cả bọn hắn. Cho dù có người ra đường cũng đều cố gắng tránh xa lũ binh lính đang dắt tiện nô đi diễu phố. Nhưng các quý tộc thì thoảng vẫn đi ra ngoài bằng xe ngựa, lúc đó, những tên binh lính sẽ nhân cơ hội mà năn nỉ các thị vệ hay người hầu của bọn họ hành hạ tiện nô, nhờ thế mới miễn cưỡng làm đủ số lượng yêu cầu. Trời tối, những tên binh lính cuối cùng sau khi phát tiết xong, mới kéo Ly đầy người đả thương trở lại sân trước thần miếu, xem xiềng xích buộc vào cột đá.

Mặc dù Ly đã quen bị ngược đãi, thân thể đau đớn đến mức dần không còn cảm giác, nhưng sự giày vò trong tim lại làm hắn không thể chịu đựng được. Hắn luôn cẩn thận cố gắng giữ gìn nốt một chút tôn nghiêm làm người cuối cùng của mình, nhưng lần phong ấn thứ ba này đã hoàn toàn phá huỷ đi chúng. Hắn cảm thấy hắn bây giờ còn kém cả một con súc sinh, nếu Lưu nhìn thấy sẽ vì hắn mà thương tâm khổ sở, hay sẽ cảm

thấy sỉ nhục đây? Kỳ thật, Lưu vẫn biết hấn dơ bẩn, chỉ có điều không nói ra thôi. Ly ngơ ngác nhìn bầu trời, mưa vẫn rơi không ngừng, chỉ mong mưa càng to hơn, để có thể rửa sạch sẽ thân thể hấn. Trước kia, hấn luôn cho rằng thân thể dù bị ô uế nhưng hấn vẫn có một linh hồn thuần khiết. Linh hồn là thứ chỉ con người mới có, chỉ có điều, bây giờ hấn có còn được xem là một con người không? Cho dù hấn từng có linh hồn nhưng có lẽ đã mất rồi.

Ngày hôm sau, trời đã tạnh mưa nhưng bầu trời vẫn còn âm u. Binh lính trông coi đã có kinh nghiệm ngày hôm qua, quyết định dắt Ly đến cửa thành, nơi đó cũng có ít nhất sáu bảy lính giữ thành, hơn nữa cửa thành là con đường ra vào của mọi người, chắc chắn sẽ có không ít người qua lại. Sau khi thoả mãn dục vọng của các lính thủ thành, Ly gần như không còn cả khí lực mở mắt. Toàn thân hấn bị trói buộc, trần như nhộng mà nằm trên mặt đất, trên người trên mặt đầy những vết máu cùng tinh dịch, hạ thể cùng miệng cũng chảy đầy máu tươi. Bọn lính có vẻ vẫn chưa thoả mãn, bọn họ kéo Ly ra giữa cửa thành, ra lệnh cho tất cả mọi người đi qua đều phải giẫm chân lên người Ly mới có thể ra vào.

Trải qua ngày hôm nay hành hạ, bởi vì tác dụng của thần thủy khiến Ly không cách nào hôn mê được, nhưng hấn cũng không còn chút khí lực để động đậy. Tinh thần cùng thân thể bị kéo về sân trước thần miếu, Ly cảm thấy mình có lẽ đã chết rồi, chỉ còn lại khối thân thể dơ bẩn đang dần dần hư thối rửa nát.

Ngày thứ ba Ly bị đưa đến cái nơi u ám nhất hoàng đô, đó là ngục giam, nơi chuyên giam giữ những lũ người hạ đẳng phạm tội. Lúc ấy, trừ ra đau đớn, Ly không còn bất cứ cảm giác nào khác, hấn chỉ theo bản năng mà cố gắng kiên trì đến cùng. Không thể chết được, không thể cứ như vậy mà chết đi, bởi vì hấn còn chưa được gặp lại Lưu, ít nhất hấn còn muốn sống để được liếc nhìn Lưu dù chỉ một lần, để có thể đem kim hoàn hộ thể đưa cho Lưu. Bọn lính vốn tính sau khi các cai ngục phát tiết thú dục xong sẽ cưỡng ép các phạm nhân phải luân bạo tên tiện nô này, ai ngờ bọn tù phạm quần áo tơ tã thả chịu đòn roi chứ không nghe theo lệnh của bọn chúng.

" Cái bọn hạ đẳng ngu xuẩn, lão tử có lòng tốt mang tiện nô đến cho các người giải khuây, thế mà các người còn từ chối. Chẳng lẽ ở đây cấm dục lâu quá nên không cương nổi nữa hả?" Các binh lính chửi bới ầm ĩ.

Cai ngục vội vàng khuyên nhủ: " Ngài đừng để ý đến bọn hấn, có lẽ bọn hấn cũng ngại tiện nô dơ bẩn quá nên mới thế."

Binh lính vừa nghe vừa nói: " Thì ra các người cũng biết tiện nô dơ bẩn, như vậy đi, dù sao hôm nay bọn lão tử cũng sáng rồi, không bằng các người từng người một tiểu một bãi lên người hấn, để bọn lão tử giải khuây một chút."

Bọn lính nói xong thì có người đáp: " Người đem hấn tới gần chút, ta tiểu không xa đến đó được."

Vừa nói là một người đàn ông to lớn vạm vỡ đầy râu mép, hình như đã bị giam ở đây lâu lắm rồi, hấn vừa nói thì các tù nhân khác cũng bắt đầu la hét. Binh lính vội kéo Ly vào gần song sắt, từ trong phòng giam, các phạm nhân liền đứng gần lên. Gã râu mép bắt đầu cưỡi quần vô tư mà tè thẳng vào mặt tên binh lính.

" Thăng khốn này mất mù à? Dám tiểu vào người lão tử." Tên lính hét lên giận dữ.

Nhưng không ngờ gã đàn ông thừa dịp liền vươn cánh tay ra ghì chặt cổ tên lính: " Ta vốn bị mù đấy, nên sớm đã không thấy cái lũ làm quan làm binh khốn nạn các người. Dân chúng như chúng ta cùng với nô lệ trong mắt các người có khác gì tên tiện nô kia đâu, các người cũng đâu coi chúng ta là người."

Cai ngục thấy tình thế không ổn, vội vàng chạy lên muốn mở cửa phòng giam lôi gã đàn ông đi xử tử. Nhưng đám phạm nhân đều xoa nắm đấm trợn mắt gườm gườm như những con dã thú bị chọc giận, dường như chỉ cần mở cửa lao, bọn họ sẽ lập tức lao ra kéo nát cai ngục thành những mảnh nhỏ. Các cai ngục khiếp sợ không dám tiến lên, cuối cùng gã đàn ông ha ha cười buông tên lính đang sợ chết khiếp ra. Các cai ngục cũng chỉ dám mắng vài câu rồi quát roi lung tung vào tường cho xong việc.

Nhìn thấy một màn như thế, bọn binh lính đã sợ đến tè cả ra quần, nhếch nhác mà vội kéo Ly ra khỏi ngục giam. Dù sao cũng đã hết ngày, xem Ly hấp hối như vậy, tám phần sẽ không sống qua đêm nay. Bọn binh lính cũng không muốn lãng nhăng nữa, liền đưa Ly về thần miếu rồi hoảng sợ rời đi.

Tác dụng của thần thủy dần dần biến mất, cuối cùng Ly cũng hôn mê bất tỉnh, đau đớn vô tận như vậy hấn trong địa ngục hắc ám lạnh như băng, hấn vô lực giãy dụa, chỉ có thể chậm rãi mà chờ đợi tử vong đến.

Cả ngày hành hạ đã lấy đi hết toàn bộ năng lượng của Ly, bây giờ cho dù Lưu dùng điện tâm cảm ứng, Ly cũng không cách nào trả lời được. Lưu sắp đến hoàng đô rồi sao? Làm ơn đến nhanh hơn một chút đi, Ly hy vọng trước khi chết Lưu có thể ở bên cạnh hắn. Như thế hắn mới có thể đưa cho Lưu kim hoàn hộ thể của mình, hắn cũng chỉ đủ sức làm được điều này nữa thôi.

Ba ngày trước, Lưu không hề cảm nhận được hơi thở của Ly, hắn thử dùng điện tâm cảm ứng nhưng cũng vô ích. Chẳng lẽ Ly xảy ra chuyện gì rồi sao? Bị bọn pháp sư bắt ư? Kết giới bình thường cũng có thể phong bế năng lực của hai người bọn họ. Lưu không muốn nghĩ thêm nữa, mặc dù trong lòng hắn dường như có điềm xấu báo hiệu. Nhưng hắn chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất ngày đêm chạy tới hoàng đô, chắc hẳn Ly ở nơi này.

Lưu cải trang thành một dân thường, dùng khăn trùm đầu che kín cái phần nhọn trên tai, chỉ cố ý để lộ ra vành tai không mang bất cứ thứ gì, chờ trời tối bọn binh lính đã mệt nhọc mới đi vào thành. Cái lỗ tai không có kim hoàn hộ thể nên cũng không bị ai nghi ngờ là tiện nô bỏ trốn, cho dù bởi vì xinh đẹp mà có người bắt cởi khăn ra để kiểm tra, nhưng Lưu cũng sẽ lợi dụng năng lực mê hoặc đối phương trong thời gian ngắn để an toàn lẫn vào đám đông.

Tiến vào hoàng đô, Lưu chỉ nghe nói ba ngày trước có một tiện nô vì mạo phạm đến hoàng tộc mà phải tiếp nhận phong ấn lần ba. Lưu cố gắng kiềm chế sợ hãi cùng lo lắng trong lòng, hết sức bình tĩnh đi tới thần miếu. Lưu khoác một chiếc áo choàng màu đen, dùng khăn che khuất khuôn mặt, cẩn thận mà tới gần. Thân thể của hắn không khống chế được mà run rẩy, bởi vì trên sân vắng vẻ yên tĩnh không bóng người, trừ ra một khối thân thể đầy vết thương thể thâm bị khoá vào cột đá. Mái tóc dài màu đen dính đầy máu, dung nhan tái nhợt đầy thê mỹ, đây là Ly mà hắn vô cùng yêu thương sao? Tại sao không cảm thấy chút dấu hiệu còn sống nào?

Lưu không để ý mà tiến đến gần, nếu như Ly đã chết, hắn còn cố sống trên đời này làm gì nữa? Lý trí của hắn gần như sắp sụp đổ hoàn toàn, hắn ôm lấy thân thể lạnh như băng của Ly, ghé vào lỗ tai gọi thầm tên Ly, dường như hắn cảm thấy ngực Ly có một chút ấm áp. Lưu cắn phá cổ tay, ngậm một ít máu của chính mình, hôn lên đôi môi khô nứt của Ly, từ từ đưa máu vào trong, cánh tay Lưu dần dần cảm thấy tê dại mất cảm giác.

Lưu trong lòng cầu khẩn: " Ly, ngươi nhất định phải sống, ta đem mạng của ta chia cho ngươi, không cho phép ngươi chết...."

11. Chương 10

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

" Người nào?" Bọn thủ vệ vừa về tới thần miếu thì chứng kiến một thân ảnh đang ôm lấy tiện nô.

" Người đâu, bắt hắn cho ta." Tên đội trưởng nhìn thấy Lưu có dung mạo tuyệt mỹ đã thèm nhỏ dãi, hôm nay nếu bắt được tên tiện nô này thì chẳng những sẽ có thưởng lớn mà còn có điểm phúc hưởng thụ hắn, chỉ mới nghĩ thôi mà tên đội trưởng đã bắt đầu thấy hưng phấn.

" Lưu..... nhanh chạy mau không được để bị bắt trốn " Có lẽ là do uống được máu của Lưu nên Ly đã tỉnh lại.

" Nếu phải đi thì chúng ta cùng đi."

" Không thể được" Ly kích động muốn đứng dậy, nhưng đau đớn lại làm hắn té ngã vào lòng Lưu, " Có... mình ta chịu khổ ... là đủ rồi.... ta không muốn ... Lưu...." Nói đến đây, Ly bắt đầu ho dữ dội, nôn ra đầy máu.

” Ta....” Lưu còn chưa kịp nói, bọn quan binh đã vọt tới trước mắt, gươm dao bổ thẳng vào Lưu. Đột nhiên Lưu bắt được cổ tay Lưu, trước khi bọn quan binh chém xuống đã kịp dùng năng lượng đưa Lưu ra khỏi đây.

Nhìn thấy một đại mỹ nhân biến mất ngay trước mắt, mọi người đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức bình tĩnh, vội phái người báo cho pháp sư, ở đại lục mà Nhân tộc thống trị lại xuất hiện một tên Xích tộc còn pháp lực, điều này làm cho tên đội trưởng dù tình hình xôn xao cũng đột nhiên tỉnh táo lại.

Chỉ một lát sau, đại pháp sư cùng tể tướng đã xuất hiện tại sân trước.

” Nói, người đó là ai? Trốn ở đâu rồi?” Giọng nói của pháp sư đầy lạnh lẽo vô tình.

Ly biết lần này không chết cũng sẽ bị lột da, hấn nhắm mắt lại, không thèm trả lời câu hỏi.

” Khởi bẩm pháp sư, tên tiện nô này hình như bị câm.” Một tên lính báo cáo.

” Bị câm?” Pháp sư nhìn chằm chằm vào Ly, ” Biết viết không?”

” Pháp sư quên rồi sao? Tiện nô không được phép học chữ.” Tể tướng ở một bên nói xen vào.

” À, thôi, mang hắn về đã, chờ mệnh lệnh của hoàng thượng rồi giải quyết sau.”

Thiên lao là nơi vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời, ở nơi đây, mọi người trông đều trắng kinh dị, hai mắt vô thần như không còn linh hồn, quả thật, đây là một nơi có thể giết chết tất cả hy vọng của những người vào đây.

” Lão Lương, người biết không, hôm nay mới có một tiện nô bị đưa vào thiên lao đấy ha ha, lâu lắm rồi chúng ta chưa được ăn mặn a~...” Cai ngục vẻ mặt đầy tình dục nói.

” Cẩn thận chơi đùa nhiều quá sẽ tổn hại tới sức khỏe, bà vợ người không thoả mãn được người hử?”

” Thế người có đi hay không? Người không đi, ta đi một mình, lúc đấy đừng nói ta không quan tâm đến người, có chuyện tốt cũng không chia người một phần.”

“Đi, nghe nói là một mỹ nhân đấy.” Hai người nở nụ cười xấu xa bước nhanh về phía phòng giam của Ly.

Gian phòng này vốn thiết kế để dành riêng cho bọn tiện nô, trong phòng kín mít, cũng may có vài cái lỗ thông gió, để người không bị ngạt thở mà chết ở bên trong. Nhiệt độ trong phòng cũng cao đến dọa người, nghe nói dưới nền đất này vốn là đá nóng tự nhiên, giữa phòng có một cái tảng đá lớn hình tròn, mà Ly đang nằm thẳng trên đó, bốn phía trên mặt đất đều có ganchích sắt, xuyên ở cổ và tứ chi của Ly, chiều dài của sợi xích được điều chỉnh để kéo thân thể Ly đến cực hạn, hơn nữa nơi này lại giống như một cái lồng hấp, khiến mồ hôi Ly chảy ra như suối. Vết thương đau đớn vô cùng, sợi xích phong ấn lần ba lôi kéo đầu vú cùng phân thân của hắn đến cực hạn, đang dần dần rách ra, máu hoà cùng mồ hôi từng giọt mà chảy xuống dưới.

” Quả nhiên là một tuyệt sắc a, tiện nô nào cũng giống như mỹ nhân vậy.” Cai ngục kéo lão Lương tiến vào phòng giam, chỉ chốc lát cả người đã đầy mồ hôi.

Lão Lương bị sắc đẹp trước mắt mê mẩn không nói nên lời, chỉ ngơ ngác mà nhìn Ly, mặt Ly bởi vì đau đớn mà có chút nhăn nhó, toàn thân trắng nõn tái nhợt, trên thân thể đầy những vết thương đỏ tươi như những bông hoa mai đỏ rơi trong tuyết trắng. Nhìn vẻ đẹp mê mẩn động lòng người, hai tên đều cảm thấy không thể chịu được nữa.

” Lão

~ Lương

~” Giọng nói của cai ngục bắt đầu trở nên khàn khàn, ” Ta

~ ta không nhẫn nại được...”

” Ta cũng thế, người thượng trước đi.” Bây giờ trong mắt lão Lương chỉ có thân thể xinh đẹp tuyệt trần này, nếu không có cai ngục, hắn đã sớm nhào lên rồi.

” Huynh đệ, vậy ta không khách khí.” Cai ngục nói xong, cẩn thận đi tới bên Ly.

” Sợi xích này có cơ quan, không thể chạm vào được.”

” Huỳnh đệ, biết rồi, người nhanh chút đi.”

12. Chương 11

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Cai ngục cẩn thận tách hai chân Ly đến góc độ lớn nhất, rồi nhanh chóng cởi quần lộ ra phân thân đã sớm thũng trướng, vươn ngón giữa cắm vào tiểu huyết của Ly, móc móc vài cái rồi không thể chờ đợi được mà đem phân thân một phát xuyên thẳng vào.

” A

” Vốn đang mơ màng, Ly bỗng hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể đau đớn cong lên như một cái cung, khiến cho đầu vú cùng phân thân vốn bị thương nghiêm trọng càng thêm nứt ra thê thảm.

” Thật.... thật sáng” Cai ngục thoải mái lớn tiếng rên rỉ, hoàn toàn không thèm để ý đến Ly đang thống khổ vạn phần, tiếng kêu thảm của Ly lại càng làm hắn thêm hưng phấn.

” Bồng quá~~ bồng quá....” Cai ngục càng rên rỉ to hơn, cả người thoải mái mà liên tục quất xuyên.

” Ta... chờ không nổi rồi....” Giọng nói của lão Lương cũng đã khàn khàn tràn ngập đầy tình dục.

” Cùng ... đến đi...” Cai ngục cẩn thận dịch ra một phía để lão Lương cùng tiến vào.

” Cực phẩm

” Lão Lương liếm liếm môi dâm đang nói.

Cẩn thận chen vào giữa hai chân Ly, lão Lương vừa nhìn thấy tiểu huyết của hắn đang không ngừng chảy ra tơ máu, bị phân thân đen đen thô thô của cai ngục quất ra quất vào, máu nóng liền ầm một tiếng xông thẳng lên não, dường như hắn đã không còn chút lý trí, liền vươn hai ngón tay thô to luồn vào tiểu huyết của Ly giật ra một khe hở, một tiếng xé rách truyền tới lỗ tai của hai người.

” Khụ khụ khụ...” Đau đớn vô cùng khiến Ly không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể vô lực mở rộng miệng, không khí chui vào kích thích làm hắn ho khan kịch liệt.

” Tiểu tiện nhân.... tiểu yêu tinh.... bồng quá.... bồng...” Lão Lương trơ mắt nhìn phân thân của cai ngục càng lúc càng tăng tốc cọ xát vào ngón tay hắn nóng hừng hực.

” Còn không mau...” Cai ngục bất mãn nhắc nhở lão Lương, luồng không khí lạnh chui vào từ khe hở làm cho hắn càng thêm khoái cảm.

” Ô ... thượng đây...” Lão Lương không thể chờ đợi được nữa vội cởi quần lót ra, đem phân thân đã sớm cương mãnh liệt cắm vào, thuận tay tóm lấy một chân thon dài của Ly.

”” Bị cả hai cùng tiến vào khiến Ly lập tức lâm vào bóng tối, thân thể như bị chém thành hai nửa, bị hai người dùng sức xé rách, hành hạ...

” A.....” Quá sung sướng, lão Lương không thể khống chế được mà hét lên, ” Chặt quá.... chặt quá....” Hắn giống như phát điên mà gào thét hai chữ này không ngừng.

” Cầm miệng...” Cai ngục bất mãn hét lớn.

” Chặt quá.... chặt quá....” Nhưng lão Lương không thèm để ý đến, ” Ừ... ừ...” Cai ngục không thể chịu được liền dùng miệng hung hăng hôn lên hắn.

Lão Lương lập tức tỉnh táo lại, nhưng rất nhanh lại chìm đắm vào trong khoái cảm tình dục, bắt đầu hôn trả lại cai ngục.

... ..

” Buông hân ra...” Một giọng nói vang lên làm cho hai người giật mình thức tỉnh.

” Người là ai?” Cai ngục lên tiếng hỏi.

” Là người sẽ tiễn người về Tây Thiên...” Người vừa xuất hiện mặc một cái áo choàng che kín toàn thân nên không nhìn thấy rõ dung mạo.

” Người đâu... người đâu...” Cai ngục khản trương hô to kêu cứu nhưng tiếc là không có ai xuất hiện cả.

“...” Lão Lương sợ hãi co quắp trên mặt đất, phân thân mới vừa rồi đang uy phong lẫm liệt nay đã nhuyền xuống mềm oặt.

” Người của người... đang ở âm phủ chờ người đấy...” Hắc y nhân vừa nói vừa lao thẳng về phía cai ngục và lão Lương, bọn họ chưa kịp hô cứu đã bị một luồng sáng bao quanh rồi biến mất.

” Ly, Ly.... Tỉnh! Tỉnh lại.” Hắc y nhân vọt đến bên cạnh Ly, ” Người cố lên... Ta lập tức đưa người đi...”

Hắc y nhân nói xong liền giơ tay chém đứt dây xích. Trước khi một loạt mũi tên bắn vào bọn họ, Lưu đã lách ra khỏi phòng giam liều mạng bỏ chạy.

” Đại pháp sư thật là cao minh...” Một nam nhân khoảng sáu mươi bảy mươi tuổi mặc quần áo hoa lệ đi từ trong ngõ tối ra, phía sau là đại pháp sư đang cung kích đi theo, ” Chúng ta có thể tiêu diệt nốt dư nghiệt của bọn Xích tộc rồi, tên tiện nô này, thật đúng là một báu vật.”

” Đó là do hoàng thượng anh minh đó thôi, để cho chúng nó sống thoải mái một thời gian, coi như là thánh thượng ân điển, dù kêu bọn hân chết, bọn hân cũng không oán trách được.”

13. Chương 12

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Gió từ bên tai lướt nhanh qua, Lưu dùng áo choàng bao lấy thân thể đầy vết thương của Ly, xuyên vào một hẻm nhỏ âm u của hoàng thành, Lưu không ngừng thì thầm, ” Ly, đừng chết, người phải gắng gượng, Ly.... đừng rời khỏi ta.... Ly... Ly...” Thanh âm tan nát cõi lòng của Lưu không ngừng vang lên bên tai Ly.

Lưu ngồi thuyền đi hướng nam, sau đó chuyển xe ngựa chạy về hướng đông, đi tới một chân núi vô danh.

Khi Lưu đi tới giữa sườn núi, Ly cuối cùng cũng tỉnh lại sau bốn ngày dài hôn mê.

” Ly! Ly! Ly.... Ly...” Lưu căng thẳng kêu tên người thân duy nhất của mình đang hấp hối, những giọt nước mắt nóng bỏng chậm rãi rơi xuống.

” Là.... Lưu sao?...” Hai tròng mắt không có tiêu cự của Ly cố gắng nhìn rõ người trước mặt.

” Là ta, ta đây, tốt quá rồi, Ly, người không chết, không chết, Ly còn sống, Ly không rời bỏ ta...” Tâm tình của Lưu bây giờ không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung được, chỉ có thể vừa cười vừa rơi lệ nhìn Ly, miệng thì thảo không ngừng.

” Lưu chúng ta đang ở...”

” Đừng nói chuyện, chúng ta sắp về đến nhà rồi, không ai có thể thương tổn người được nữa.” Giọng nói của Lưu có chút phát run.

” Nhà?...” Ly có chút mơ màng ngơ ngác, Lưu vừa nói đến nhà, có phải cái thứ chỉ có thể trong mộng mới gặp lại đúng không?

” Đúng vậy, nhà. Nhà của chúng ta, sẽ không còn ai bắt nạt người nữa, tất cả chúng ta sẽ bảo vệ người.” Bởi vì kích động khiến thân thể Lưu không kiềm chế được run rẩy.

” Ta chúng ta..... trốn....”

” Chúng ta trốn ra được rồi, không ai đuổi kịp chúng ta đâu....”

” Ân....” Ly yên tâm thở một hơi rồi lại chìm dần vào hôn mê.

Lần nữa tỉnh lại, Ly đang nằm trong một căn nhà gỗ đơn sơ sạch sẽ, vết thương của hắn cũng đã được băng bó cẩn thận, trên người cũng đã mặc một bộ quần áo mới, trừ ba cái thứ phong ấn kia vẫn luôn nhắc nhở hắn, làm hắn không bao giờ quên những khuất nhục hành hạ mà hắn phải chịu.

” Người tỉnh rồi...” Một giọng nói dễ nghe truyền vào, đồng thời, một cô gái Xích tộc xinh đẹp mang theo một làn gió thơm mát đi tới bên giường, ” Người đã hôn mê bảy ngày rồi, Lưu cũng sốt ruột muốn chết, người nếu không tỉnh lại, chắc chúng ta cũng gặp nạn mất thôi.” Cô gái lộ một nụ cười ngọt ngào.

” Lưu....?”

” Người nếu không tỉnh lại, Lưu sẽ xuống núi bắt một tên đại phu lên khám cho người đấy.”

” Sao hắn lại có thể làm như thế....” Ly kích động muốn nhảy dựng lên, nhưng vết thương đau xót khiến hắn ngã trở lại.

” Đừng nóng vội, Lưu không đi, người yên tâm....” Cô gái bị phản ứng của Ly làm cho hoảng sợ, nhìn thấy vết thương lại chảy ra máu, nàng có chút hối hận đã đùa vị thiếu niên xinh đẹp này.

” Ta muốn gặp Lưu.... Gọi hắn đến... nhanh...”

” Được, được... ta đi ngay...” Cô gái vội bước nhanh đi, tâm lý trầm nghĩ, ” Quả là huynh đệ tình thâm, ngay cả cái tính sốt ruột nóng nảy cũng giống nhau kinh khủng.”

Ly nhìn thấy Lưu vô cùng hưng phấn chạy vọt vào trong nhà, trên mặt còn lộ ra nụ cười thản nhiên, ” Ly, người tỉnh rồi.”

” Lưu thật là lỗ mãng, nếu như bị bắt thì sao đây?” Tuy nói thế nhưng trên mặt Ly không hề có chút trách cứ.

” Nhưng chúng ta đã trốn ra được rồi mà.”

” Có truy binh không?” Ly nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cứ cảm giác thấy có chỗ nào đó không ổn.

” Có... nhưng mà rút rồi, cũng không ít đây.” Lưu đùa đùa nói.

” Vậy là tốt rồi.... Chắc do bị nhốt lâu quá nên cứ có cảm giác bất an.”

” Không sao, người nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ khoẻ hẳn, chúng ta sẽ cho bọn chúng biết sự lợi hại của chúng ta, ta muốn bọn chúng phải trả giá.”

” Các người đã chuẩn bị tốt rồi chứ?” Ly cẩn thận hỏi.

” Chúng ta vô cùng may mắn, ở trên biển gặp lại được Ma tộc đã bị bọn Nhân tộc đuổi đi từ ngàn năm trước, bọn họ tìm được một đại lục mới, bây giờ đã trở nên cường đại rồi, ta đã gặp thủ lĩnh của bọn họ, bọn họ đồng ý trợ giúp chúng ta, sau khi thành công, chúng ta cùng bọn họ sẽ ngang hàng nhau.” Lưu kích động vừa nói vừa lộ ra hưng phấn.

” Như vậy.... có thể chứ...? Người đã quên trước kia loài người cũng hứa hẹn với chúng ta đủ thứ, vậy mà giờ chúng ta phải sống như thế nào đây?” Ly nghĩ tới cuộc sống như địa ngục của mình không khỏi kích động lên.

” Ly.... người bình tĩnh....”

14. Chương 13

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Ly cố chịu đựng đau đớn, nỗ lực ngồi dậy: ” Lưu, ngồi xuống đây.”

” Ly, tốt nhất ngươi nên nghỉ ngơi đi.” Lưu có chút bất đắc dĩ ngồi xuống cạnh Ly, giúp hần lót cái gối đầu, trong mắt tràn đầy đau lòng, ” Thân thể của ngươi... đã thương... còn có...”

” Lưu, ngươi xem thế cục bây giờ, chúng ta quá mềm yếu, toàn là người già trẻ nhỏ.... Ma tộc nếu muốn trả thù, lấy sức mạnh của bọn họ, căn bản chúng ta chẳng thể giúp được gì, bọn họ cần chúng ta làm trung gian làm gì.”

” Chúng ta có thể làm tình báo...” Lưu cố gắng suy nghĩ những việc có thể làm.

” Sức mạnh của chúng ta đang bị phong ấn, cho dù Ma tộc cảm thấy chúng ta hữu dụng, nhưng sau khi hoàn thành xong sự nghiệp thì sao đây? Chúng ta có năng lực gì bắt bọn họ phải thực hiện ước định, thư hiệp ước cũng chỉ như một tờ giấy rách không có chút tác dụng, chỉ sợ lúc đó chúng ta còn bị thảm gấp trăm lần so với bây giờ, nếu như Nhân tộc thắng lợi, có khả năng chúng ta sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.... Ngươi biết không, chúng ta không được nóng vội.”

” Ly, ý của ngươi, ta hiểu, ngươi nghỉ ngơi đi, ta sẽ bàn bạc thêm với mọi người, ngươi yên tâm.” Lưu ôn nhu đem Ly nằm xuống, kéo chăn mền, ” Nghỉ ngơi đi, cố gắng dưỡng bệnh, những việc khác, ngươi đừng lo lắng.” Lưu nói xong liền rời khỏi phòng.

” Lưu!” Ly đột nhiên gọi hần lại, ” Có thể ngủ cùng với ta sao? Giống như.... hồi còn bé...” Hai tròng mắt hy vọng của Ly gắt gao nhìn chăm chăm vào Lưu.

” Được rồi, dù sao ta cũng mệt, vậy cùng ngủ với Ly thân ái của ta, lâu lắm rồi.... ” Lưu mỉm cười quay lại bên giường, nhẹ nhàng hôn lên trán Ly.

” Ta...” Nước mắt Ly không kiềm chế được mà chảy xuống.

” Ngoan ngủ đi.” Lưu cẩn thận không để mình dè vào Ly.

... ..

Chưa từng có đêm nào bình yên như thế, có lẽ Lưu cũng quá mệt, vì Xích tộc, cùng vì chính mình. Bây giờ nhìn thấy Lưu nằm bên người mình, giống như giấc mộng thường hay xuất hiện khi còn sống kiếp tiền nô, bây giờ trở thành sự thật lại làm cho Ly không cách nào ngủ được.

” Thật muốn như thế này cả đời, không có cừu hận...” Ly cũng dần dần lâm vào giấc ngủ.

” Bịch bịch bịch...” Tiếng đập cửa nhẹ nhàng làm cho Lưu cùng Ly đều bừng tỉnh.

” Ai đó?” Không biết Ly đã tỉnh, Lưu cẩn thận đi ra mở cửa nhẹ giọng hỏi.

” Tộc trưởng.... có chuyện quan trọng cần bàn bạc....”

” Biết rồi, các người đi trước đi...” Nói xong Lưu liền tới bên giường đắp lại chăn mền cho Ly rồi ra ngoài.

” Tộc trưởng!” Mọi người trong phòng nghị sự nhìn thấy Lưu xuất hiện đều đứng dậy cung kính hành lễ.

” Hôm nay có thu hoạch gì không?”

” Tướng quân của Ma tộc hôm nay phái người tới, thông báo nửa tháng sau sẽ bắt đầu khởi binh.” Bích Ấn trưởng lão nói.

” Việc này không phải chuyện đùa, sao lại vội vàng như thế? Ta còn muốn suy nghĩ lại.” Lưu nhớ tới những lời Ly nói đêm nay.

” Tộc trưởng, chúng ta vất vả chạy ngược chạy xuôi, không phải vì ngày hôm nay sao? Chẳng lẽ, người vì tên gái điếm kia mà bỏ quên giấc mộng của toàn tộc?”

” Láo xược...” Lưu đột nhiên giận dữ, ” Người người gọi là gái điếm chính là huynh đệ của ta, là huynh đệ sống với ta từ nhỏ đến lớn đây.”

” Tộc trưởng, lần cứu người này sao dễ dàng như thế, thật sự có chút kỳ quặc, có thể người này đã phản bội lại chúng ta, làm thám tử cho bọn Nhân tộc.”

” Hồ đồ!” Lưu giờ tay lên tát Bích Ấn một phát.

” Tộc trưởng, dù sao người cũng đừng bị hấn lừa gạt...”

” Đủ rồi, ta không muốn nghe.” Lưu thô bạo cắt đứt lời Bích Ấn, bây giờ trong đầu hắn đã loạn thành một cục, không cách nào suy nghĩ được gì nữa.

Ngay lúc mọi người đang im lặng, ” Là ai?” Tỳ Ấn hét lớn một tiếng làm kinh động tất cả mọi người trong phòng nghị sự. Một bóng đen ở bên ngoài cửa chợt biến mất.

” Có địch, mọi người cẩn thận.” Tỳ Ấn vừa nói vừa chạy ra ngoài.

” Không tìm thấy...” Một lúc sau, tất cả mọi người đều hồi báo, không phát hiện ra tung tích của địch.

” Báo

, tộc trưởng, phát hiện cái này.” Tỳ Ấn không biết từ nơi nào chạy tới, cầm trong tay một mảnh ngọc hình tròn trong suốt mỏng như cánh ve.

15. Chương 14

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Miếng ngọc được truyền tới tay Lưu, trong nháy mắt, sắc mặt của Lưu trở nên trắng bệch, hắn nắm chặt miếng ngọc trong tay, dường như muốn bóp vỡ nó ra.... Nhưng rồi lại buông lỏng.

” Dù sao hắn đã trốn, mọi người cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi thôi...”

” Tộc trưởng cũng đi nghỉ đi.” Bích Ấn nói.

” Ừ.”

” Báo

sau sườn núi có năm con bồ câu đưa tin bay ra, đã bắn hạ được ba con.”

” Đâu? Là ai làm? Có bắt được không?” Lưu có chút sốt ruột hỏi.

” Bẩm tộc trưởng, không nhìn thấy ai hết.”

” Bỏ đi, các người đi xuống trước đi...”

” Tộc trưởng...” Bích Ấn dường như muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Lưu ngăn lại.

” Nghỉ ngơi đi. Ta mệt.”

” Vâng ạ.”

Nhẹ nhàng đi vào trong phòng, nhìn thấy Ly đang trầm lắng ngủ, bất giác tâm lý có chút ảm áp, luồng xúc động mãnh liệt muốn hỏi tội lúc này đã biến đi gần hết.

” Lưu... người về rồi...” Ly bị đánh thức mở mắt hỏi.

” Làm ồn đến người à...” Lưu ôn nhu hỏi.

” Không...” Ly mơ màng trả lời.

” Ly à...” Lưu trong lòng suy nghĩ một chút rồi quyết định hỏi Ly.

” Sao vậy?”

” Miếng ngọc của người đâu?”

” Ngọc?? Trong người...” Ly sờ sờ áo đang tính lấy miếng ngọc ra nhưng lại bị thứ trên tay Lưu hút hết động tác cùng ngôn ngữ.

” Sao lại ở trên tay người?” Ly tò mò hỏi.

” Đêm nay có thám tử của địch lẻn vào phòng nghị sự của ta, nhưng không bắt được người, chỉ...”

” Chỉ để lại cái này, đúng không?” Ly cười nói, ” Cho nên.... người hoài nghi ta...? Dù sao ta đã ở trong tay loài người mấy năm rồi, nếu không thức thời, sợ đã sớm chết từ lâu. Hơn nữa, thám tử không cánh mà bay, cho nên các người nghĩ, ta đã phản bội, là gian tế, đúng không?” Mặc dù Ly vẫn tươi cười, nhưng trong mắt đã ngấn đầy lệ.

” Ly, ta không có ý đó.... ta...” Lưu sợ hãi nhìn khuôn mặt hấn đầy bi thương.

” Không có gì, vốn là phải cẩn thận một chút, hơn nữa... người ở ngoài phòng nghị sự lúc đó, đích thật là ta...”

” Cái gì...” Lưu kinh hãi, ” Ly... người đừng vì giận ta mà.... mà...”

” Điều ta nói là sự thật, nhưng ta không phải gian tế...”

” Đủ rồi! Ta không muốn nghe nữa.” Lưu ném miếng ngọc vào người Ly, hét lớn một tiếng, một lúc lâu sau lạnh lùng nói, ” Người nghỉ ngơi đi, có gì để mai giải quyết.” Dứt lời, Lưu xoay người rời đi.

Nhìn Lưu nổi giận bùng bùng đóng sầm cánh cửa, Ly thở dài mệt mỏi, thầm nói, ” Rốt cuộc... người ... không hề tin ta...” Nước mắt cuối cùng cũng không chế được mà chảy dài trên gò má gầy guộc.

Do Lưu cứ né tránh nên chuyện miếng ngọc không giải quyết được gì. Hơn nữa bởi vì bị lộ tin tức nên thời gian khởi binh bị lùi lại.

Nửa tháng sau...

Ly đã có thể đi lại được, trong nửa tháng nay, mỗi lần Lưu bàn công sự đều cố ý né tránh hấn, khung cảnh ảm áp thân mật như đêm đó đã không còn xuất hiện nữa.

” Xin chào, tiểu bằng hữu.” Ly nhìn thấy mấy hài tử Xích tộc đang chơi đùa vui vẻ ngoài ruộng, không nhận được mà đi tới chào hỏi.

” Người là ... từ căn phòng kia ... đi ra.... đúng không?” Một bé gái ập úng lên tiếng hỏi.

” Đúng vậy.” Ly nhìn theo hướng bé gái chỉ, thấy đúng là phòng mình, liền mỉm cười gật đầu trả lời, ” Sao? Người biết ta?”

16. Chương 15

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

" Mọi người chạy mau, đừng nói chuyện với gian tế..." Một bé trai có vẻ lớn tuổi nhất bọn kêu lên, bọn nhỏ vội vàng chạy tán loạn như thấy quỷ.

" Đồ đểu, đánh chết người." Bọn trẻ trước khi chạy trốn còn không quên ném mấy hòn đá vào Ly, vài dòng máu nhỏ bắt đầu chảy trên gương mặt tái nhợt của hắn.

" Ha ha ha ha ha" Ly điên cuồng nở nụ cười, lau vết máu trên mặt rồi lão đảo đi đến phòng nghị sự.

" Chúng ta phải nhanh lên một chút..." Lưu đang nói thì nhìn thấy Ly vén rèm đi vào.

" Người tới đây làm gì?" Bích Ấn khó chịu quát, trên tay ngưng tụ một quả cầu ánh sáng.

" Chúng ta đang thương nghị đại sự, mời người ra ngoài." Tỳ Ấn nói khách khí hơn nhưng lại càng đả thương vào trái tim Ly.

"..." Ly lộ ra một nụ cười quỷ rởn điên đảo chứng sinh, hai mắt nhưng lại không mang chút ý cười nào, thẳng thắn nhìn chăm chăm vào Lưu, hỏi: " Đại sự gì? Ta không thể nghe sao? Người đừng quên ta là đệ ruột của người, là người mà người phải thiên tâm vạn khổ mới cứu được."

" Ly.... vết thương của người.... vừa mới lành, người.... hay là nên...." Lưu khó xử ấp úng nói không nên lời.

" Ly.... người...."

Tại hoàng đô

" Khởi bẩm thánh thượng, vừa nhận được bồ câu đưa tin." Đại pháp sư trình lên một cái ống trúc nhỏ.

Hoàng thượng cầm lấy mở ra đọc.

" Hảo! Làm quá tốt!" Hoàng thượng mừng rỡ, từ long ỷ nhảy dựng lên, ra lệnh cho đại pháp sư: " Làm phiên pháp sư làm phép, gián điệp của chúng ta nói đã dùng chú thuật với tên tiện nô, cuối cùng chúng ta có thể biết rõ vị trí của dư đảng Xích tộc rồi, tên tiện nhân Lưu làm việc quả là cẩn thận, ngay cả đến người của hắn mà hắn cũng không cho biết vị trí chính xác. Nhưng dù sao cũng không uổng phí công sức của ta."

" Tuân chỉ, thần cũng nên đi làm luôn." Đại pháp sư tay cầm quả cầu thủy tinh, bên trong dần dần hiện ra hình ảnh...

... ..

Ly chạy nhanh trốn về phòng, vừa vào cửa liền ngã xuống mặt đất. Ly cũng không đứng lên, chỉ gắt gao nắm chặt áo ở ngực mình, thở phì phò một lúc lâu....

Đêm rất nhanh đã tới.

Ly mới đến đây có một tháng, nhưng lời đồn đãi hắn là gian tế đã lan nhanh ra khắp thôn, tất cả già trẻ lớn bé cũng không còn đối xử thân mật như lúc đầu nữa, giờ trong mắt họ chỉ còn thù hận cùng khinh thường, từng khắc mà hành hạ trái tim Ly. Ngay cả cô gái xinh đẹp chăm sóc hắn cũng rất ít khi mới xuất hiện, làm hắn nhiều khi còn không có cơm để ăn, càng đừng nói đến thời tiết dần dần chuyển lạnh, ngay cả chăn bông cùng áo rét Ly cũng không có. May mà hồi xưa chịu đủ hành hạ, một chút nho nhỏ đó hắn vẫn chịu được.

Lưu cũng từ từ xa lánh hắn, đây là điều Ly không thể chịu được nhất. Bây giờ, Lưu cũng không trở về phòng nghỉ ngơi, dường như mấy vị trưởng lão sợ Ly tổn thương đến Lưu, cho nên hắn ở tạm một căn phòng gần ngay phòng nghị sự.

Cuộc sống trước kia mặc dù khổ sở nhưng cũng chỉ là đau đớn về thể xác, tộc nhân cùng Lưu chính là động lực chống giữ cho hắn, cho dù thân thể dơ bẩn đến đâu, linh hồn cũng vẫn sạch sẽ thuần khiết. Không như bây giờ, tộc nhân khinh ghét, Lưu thì xa lánh, tất cả đều đâm thật sâu vào trái tim Ly, hắn cảm thấy thể xác và tinh thần đều quá mệt mỏi...

" Bạch bạch..." Tiếng đập cửa nhẹ nhàng cắt đứt suy nghĩ của Lưu về bức mật thư của Ma tộc.

" Người nào?" Lưu lộ vẻ bức mình hỏi.

" Lưu.... là ... là ta.... ta là Ly..." Cảm thấy Lưu có chút không hài lòng, khiến Ly có chút căng thẳng.

” Có chuyện gì? Nói đi.... ta đang bận....”

” Ta nghĩ.... nghĩ muốn ... muốn nói với người.... buổi tối.... người có thể về phòng sao?”

” ”

Trong phòng không có chút phản ứng gì làm Ly vô cùng bối rối, ” Lưu.... không thể sao? Lưu....”

” Người đang làm gì?” Một thị vệ xuất hiện phía sau Ly quát.

” Không.... không có gì....” Ly vô cùng hoảng sợ, nhưng nghĩ đến Lưu không trả lời càng làm trái tim hần lạnh buốt, ” Nếu như người.... bận nhiều việc..... vậy thì bỏ đi....”

” Tránh ra.... còn ở đây làm gì?”

Ly bị thị vệ đánh đuổi, đành buồn bã rời đi, đến lúc cuối, Lưu cũng không nói một chữ gì.

17. Chương 16

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Bóng đêm nặng nề bao trùm khắp không gian, một chút gió đêm lạnh lẽo thổi vào gian phòng âm u tĩnh mịch. Ly mặc một cái áo mỏng ngồi thẩn thờ bên cửa sổ... chờ Lưu....

Trời dần dần sáng lên, Ly lẳng lẳng nhìn ra ngoài, hần đã đợi cả đêm, nhưng Lưu vẫn không xuất hiện.

” Ha ha...” Ly nhẹ cười, chậm rãi đứng dậy, cả một đêm không đổi tư thế khiến cả người hần đau nhức không thôi.

” Thật sự không tới sao...” Ly tự nhủ, ” Ngay cả một cơ hội giải thích... cũng không cho.... ha ha ha ha ha”

Không hỏi hần có làm hay không, ngay cả một câu tại sao.... cũng keo kiệt...

Ly lão đảo đi tới bên giường, chậm rãi nằm xuống, đắp cái chăn mỏng manh rồi lâm dần vào mê man.

” Vì việc khởi nghĩa, tất cả mọi người đã khổ cực nhiều ngày, không bằng tối nay chúng ta mở một bữa tiệc nho nhỏ cho mọi người giải khuây, được không?” Lưu tươi cười nhìn mấy vị trưởng lão.

” Vậy thì mọi người cùng nhau sung sướng một chút đi, lâu lắm rồi cũng không được vui vẻ thoải mái...” Bích Ấn mỉm cười ủng hộ.

” Cứ vậy đi... mọi người chuẩn bị nhé.” Lưu đột nhiên nhớ tới lời hẹn của Ly ngày đó, nghĩ lại cũng đã ba ngày, mình quá bận bịu với việc khởi nghĩa cùng Ma tộc nên sớm quên mất, mà Ly cũng không thấy đi tìm mình, tiện thể mượn bữa tiệc đêm nay, nói chuyện một chút vậy.

Toàn bộ Xích tộc đều vui mừng vây quanh đồng lửa trại, cất cao bài ca Xích tộc ngày xưa.

” Bích trưởng lão.” Lưu vừa vui vẻ vỗ trống vừa hỏi người ngồi bên cạnh: ” Ta sao không thấy Ly?”

” Bẩm tộc trưởng, tên gian tế này mấy ngày nay rất ít khi lộ diện...” Lưu không thèm nghe Bích Ấn nói tiếp, liền đứng dậy đi về phía căn phòng nhỏ của Ly.

” Ly, là ta, người đã ngủ chưa?” Lưu đi tới gõ nhẹ cánh cửa hỏi.

Một lúc lâu cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì đáp lại.

” Ly... Ly....” Trong phòng an tĩnh khiến Lưu có chút nóng ruột, ” Người không trả lời, ta vào đây.”

Đẩy cửa phòng ra, một luồng không khí lạnh lẽo chết chóc đập vào mặt làm hấn rùng mình một cái. Còn Ly chỉ yên tĩnh mà nằm trên giường không chút động tĩnh.

” Sao không đốt lửa cho ấm?” Lưu tưởng rằng vì mình lỡ hẹn mà Ly giận dỗi.

Đốt đèn lên, Lưu đi một vòng quanh phòng, cuối cùng mới phát hiện không có cái hỏa lò giữ ấm nào, ” Ly, xảy ra chuyện gì?” Lưu có chút tức giận vọt tới bên giường.

Hấn hoàn toàn sững sờ, gương mặt Ly đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở dồn dập nóng hây hây, cả người đều toả ra khí nóng, nhưng hấn lại gắt gao bọc trong tấm chăn mỏng mà run rẩy.

” Ly, Ly, người sao vậy? Sao lại bị bệnh?” Lưu ngồi ở đầu giường nhẹ nhàng ôm lấy Ly, làm cho hấn gối lên người mình, nhẹ giọng gọi: ” Ly, tỉnh lại, Ly...”

“... ..” Ly bị hấn gọi tỉnh sau nhiều ngày mê man, ” Lưu... người.... đồng ý gặp ta rồi...” Giọng nói suy yếu nhưng lại chứa đầy niềm hạnh phúc.

” Xin lỗi, xin lỗi, người đừng nói vội, ta đi tìm trưởng lão đến xem bệnh cho người.” Lưu cẩn thận đem Ly nằm xuống, xoay người rời đi.

” Đừng đi... Lưu, cầu xin người.... đừng đi...” Ly không thêm quan tâm đến thân thể của chính mình, cố gắng bật dậy thật nhanh kéo góc áo Lưu.

” Ly, người đừng như vậy, mau nằm xuống đi.” Lưu khấn trương đỡ lấy Ly, rồi chậm rãi đưa Ly về giường nằm, ” Có gì chờ khỏi bệnh hãy nói, sức khoẻ quan trọng hơn.”

” Không... Lưu, ta muốn nói, ta không phải gian tế, người phải tin tưởng ta... Lưu... Lưu.” Ly nhìn chăm chăm vào Lưu, đôi mắt mở to cầu khẩn.

” Ta... ta...” Lưu có chút do dự không biết nên nói gì.

” Gian tế thật hiểu rõ chúng ta như vậy, đối với người sẽ vô cùng nguy hiểm. Lưu... cầu người.... tin tưởng ta.... ta tuyệt đối không phải gian tế...”

” Ta ... ta biết rồi... chúng ta quyết định... nửa tháng sau.... sẽ cùng Ma tộc khởi nghĩa.... Ly, người phải nhanh khoẻ lên.”

” Ừ...” Ly thở phào nhẹ nhõm, rồi lại bắt đầu lâm vào hôn mê.

18. Chương 17

Editor:Băng Tiêu

Beta – reader:Băng Tiêu

Ly nằm mơ cũng không ngờ, vốn tưởng rằng Lưu tin tưởng mình sẽ khiến đại cục có cơ hội xoay chuyển, vậy mà khi hấn tỉnh lại từ cơn hôn mê đã bị một sự kiện ngoài ý muốn đánh vỡ hy vọng.

Khi Ly tỉnh lại, hấn phát hiện mình đang ở trong đại lao.

” Sao lại thế này?” Ly vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Hấn chậm rãi bò dậy, choáng váng hô lên, ” Mở cửa.... mở.... cửa.... thả ta ra.... Lưu... Lưu...”

” Người đừng gọi ta! Người không có tư cách gọi tên ta!” Lưu vẻ mặt đầy tức giận đi tới nhà lao.

” Lưu...” Ly khó hiểu nhìn Lưu.

” Người trăm phương ngàn kế chuẩn bị như thế có lợi gì? Ta là ca ca ruột của người cơ mà, tại sao, tại sao lại phản bội ta! Ta không đáng để người tin tưởng sao?” Lưu kích động vọt tới cửa lao, một phát gắt gao bóp chặt lấy cổ Ly.

” Khụ khụ... buông ra.... ta không ... khụ khụ.... Lưu....phát sinh chuyện gì....” Ly bị bóp cổ không cách nào hô hấp được, sắc mặt trở nên trắng bệch.

” Người lại còn giả bộ....” Lưu càng thêm bóp chặt, ” Nếu không phải Tỳ Ân phát hiện ống trúc người dùng để truyền tin bằng bồ câu thì kế hoạch lần này của chúng ta sẽ lại bị người phá hủy, người.... đáng chết.... Phản bội ta người được lợi lộc gì.... được lợi gì?” Lưu nở nụ cười khinh miệt, ” Hay là cái đồ vật của lũ người kia hầu hạ người rất thoải mái, thoải mái đến mức người dùng cả tính mạng toàn tộc để đổi lại. Người dám dẫm như vậy sao?”

“... ..” Ly như bị những lời này đâm nát trái tim, ” Không.....” Hắn hét lên chói tai, cả người biến mất khỏi tay Lưu rồi đột ngột hiện ra ở phía sau Lưu.

” Người....” Lưu thật không ngờ hắn sẽ sử dụng năng lực của mình.

Thân thể Ly đã bị đả thương rất nghiêm trọng, lại mới bị bệnh nên càng thêm suy yếu, mới thêm vừa rồi cố gắng sử dụng năng lực khiến hắn thở dồn dập, té quỵ trên mặt đất. Bọn thị vệ nhìn thấy hắn xuất hiện ngoài cửa lao liên rút binh khí ra đâm vào hắn.

” Khụ khụ khụ khụ....” Ly gắng gượng đứng lên, mặc kệ bọn thị vệ đang đâm vào thân thể mình, ” Lưu.... sao người có thể.... nói như vậy.... ta... ta....” Ánh mắt hèn mọn của Lưu như lưỡi dao sắc bén không ngừng đâm vào trái tim Ly, làm hắn đau đớn đến mức không cách nào nói thêm được nữa.

” Những gì... ta đã chịu... người.... không không phải ... rõ ràng.... hơn ai sao?... Người.... sao sao lại... như vậy.... Lưu.... nói... xin lỗi.....”

” Người không xứng!” Bích Ân thô bạo cắt đứt lời Ly nói, “Một tên tiện nhân, người dựa vào cái gì muốn tộc trưởng xin lỗi người. Ta phi, tiện nhân, là người có lỗi với tộc trưởng, ngay cả tư cách xin lỗi tộc trưởng, người cũng không có...”

” Bóp.....” Ly hung hăng tát vào khuôn mặt lạnh như băng của Lưu.

” Người....” Tỳ Ân ngăn ngại, lập tức ngưng tụ một quả cầu ánh sáng muốn đánh chết Ly.

“Dừng tay!” Lưu lạnh lùng nói, nắm lấy cổ tay Ly kéo hắn ra khỏi lao, ” Đi triệu tập tất cả tộc nhân, ta sẽ cho mọi người một cái công đạo.”

” Vâng ạ.”

Trên một khu đất trống, già trẻ lớn bé của Xích tộc đang xì xào bàn luận, ánh mắt đầy căm hận chiếu thẳng vào tên phản đồ. Ly bị hai thị vệ áp ra quỳ gối ở giữa mọi người, còn Lưu đứng ngay bên cạnh hắn.

” Người... muốn giết.... ta sao?” Giọng nói của Ly rất bé, chỉ có Lưu và hai người thị vệ mới có thể nghe được.

“... ..” Lưu không trả lời.

” Ngay cả nói chuyện với ta cũng làm ô uế miệng người ư?...” Ly ngẩng đầu lên có chút gian nan, nhìn kỹ khuôn mặt lạnh như băng của Lưu một lúc lâu rồi nói, ” Ca ca thật sự khí thế a~, ta với người thật là khác nhau một trời một vực.... ha ha.” Ly nhẹ nhàng cười nhạo chính mình, tâm lý cay đắng không nói nên lời, ” Thật sự không còn tư cách nói chuyện với người sao?”

” Chư vị, Xích tộc xuất hiện gian tặc, chính là nỗi bất hạnh vô cùng, người này là ta tự tay đưa về, là ta có mắt không trông, xin lỗi các vị...” Lưu dừng một chút rồi nói tiếp, ” Hôm nay gọi mọi người tập trung ở đây, chính là muốn giải quyết tên phản đồ này.”

” Giết hắn đi... giết hắn đi...” Mọi người phấn nộ sôi trào hét lớn.

Nhưng thật không ngờ Lưu lại quỳ xuống trước mặt mọi người, lập tức tắt cả an tĩnh lại, không hiểu rõ dụng ý của hắn.

” Phản đồ Ly là đệ đệ ruột của ta, từ nhỏ bị người chà đạp, chúng ta có thể tìm được một ít kim hoàn hộ thể cũng là công lao của hắn, cho nên, ta khẩn cầu mọi người có thể tha hắn một con đường sống, đưa gian

tế vào tộc là lỗi của ta, ta sẽ tự khoét mắt trái để tự trừng phạt, vì ta đã có mắt không trông, và đuổi phản đồ ra khỏi Xích tộc.” Lưu dập đầu một cái rồi nâng tay định đào mắt của mình ra.

” Đứng.” Hai vị trưởng lão lập tức tiến lên ngăn cản, Ly cũng kinh ngạc muốn xông lên nhưng bị hai người thị vệ gắt gao tóm chặt.

” Buông ra.... buông ra....” Ly giãy dụa kịch liệt gào to.

” Các người đừng cản ta.” Lưu cũng bắt đầu giằng co với hai vị trưởng lão.

” Lưu....” Ly chợt hét lớn một tiếng, không biết khí lực ở đâu mà đẩy được hai người thị vệ ra, chạy đến bên Lưu tát hấn một cái.

” Cảm ơn tộc trưởng đã cầu xin cho ta, hôm nay cho dù ta nói gì cũng đều vô ích, mặc dù người không tin ta nhưng lại đồng ý cứu ta, phần tình này Ly không khách khí.” Ly nói xong liền quay đầu lại nhìn ánh mắt tràn ngập oán hận của mọi người, nói tiếp:

” Có mắt không trông không phải là Lưu, là ta, mắt của tộc trưởng ta không có tư cách tiếp nhận, ta sẽ dùng con mắt của mình để xoá bỏ hiểu lầm ân oán giữa chúng ta.” Ly vừa nói vừa không chút do dự dùng ngón tay cắm vào mắt trái, máu tươi lập tức phun ra mang theo cả con người.

” Ly.... người... cần gì....” Lưu nhìn máu che khuất nửa khuôn mặt tươi cười của Ly, trong lòng đau đớn không thôi.

” Đây là ta trả lại... ơn cứu mạng... của tộc trưởng..... Nếu mọi người.... cảm thấy oán hận.... chưa tiêu tan.... ta.... để mọi người.... tùy ý xử trí....” Ly gian nan đứng lên, lưng lay lảo đảo bước lên phía trước, một lần nữa lại quỳ rạp xuống chân mọi người.

19. Chương 18

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Ly, người cần gì phải... làm vậy... ta...” Lưu vọt tới bên cạnh Ly, khổ sở mà ôm lấy hấn, nước mắt không kiềm chế được mà rơi đầy xuống mặt Ly.

Nhẹ nhàng đẩy Lưu ra, Ly nói:

” Chúng ta... từ khi tách ra.... đã biết.... sẽ có kết cục.... như thế này.... Người vĩnh viễn....là tộc trưởng.... cao cao tại thượng.... còn ta.... chỉ là tiện... tiện nô... ti tiện... hèn mọn.... Chỉcần.... người nói.... ta là phản nghịch.... tội đáng chết.... thì ta.... sẽ chết....”

Ly ngẩng đầu nhìn Lưu mỉm cười:

” Nhưng.... cảm ơn người.... buổi tối hôm đó.... người đã cùng... ta ngủ.... Ta đã tưởng rằng.... đó chỉ là.... là một giấc mộng.... không bao giờ.... thực hiện được.... Ta.... ta.... rất hạnh phúc....”

“Ly!”

” Nếu đã định tội ta.... thì hãy giết ta.... Cho dù.... lần này người muốn.... tha cho ta... Nhưng rồi.... sẽ có ngày.... người lại hối hận....”

” Đừng nói nữa, Ly, Ly, ta cầu xin người, đừng nói nữa.”

Trái tim của Lưu như bị từng chữ từng chữ đâm vào, nhưng thân là tộc trưởng, hấn lại không thể tha cho Ly.

” Ta.... đây là ... trách nhiệm của ta....”

“Người.... đã không còn... tin ta... nữa...”

” Xin lỗi... Ly.... ta....” Lưu xấu hổ quay mặt ra chỗ khác không nói được câu nào.

” Muốn giết ta.... thì ra tay đi.... khụ khụ khụ....” Ly chứng kiến Lưu như vậy, hắn đã tâm tàn ý lạnh, không khỏi phẫn hận mà kêu lên.

” Báo

” Thủ vệ đột nhiên hốt hải chạy tới, ” Ở chân núi phát hiện quân đội của Nhân tộc, bọn chúng đã bao vây chúng ta, còn phải ba đội dò đường lên núi.”

“Cái gì?” Lưu kinh hãi bật mình đứng dậy, hét lớn:

” Mọi người chuẩn bị đối phó địch, tất cả người già trẻ em trốn hết vào trong hầm.... Về phần người.... thật không ngờ người đã nhanh truyền tin tức cho bọn Nhân tộc, xem ra các người sớm đã có chuẩn bị, tốt nhất người nên cầu khẩn toàn bộ chúng ta bị giết hết, nếu không.... ta sẽ dùng hình phạt tàn khốc nhất mà hành hạ người đến chết. Ta có mắt như mù, thiếu chút nữa đã bị bộ dáng đáng thương của người lừa bịp.... Phi!”

Lưu đá một cước tàn nhẫn vào thân thể gầy yếu của Ly rồi xoay người rời đi. Một cước này mang thật sâu oán hận của Lưu, Ly bị đá nằm ngã xuống đất nôn máu không ngừng.

” Ha ha ha.... đá giỏi quá.... khụ khụ.... đá chết ta... là tốt nhất.... khụ khụ khụ.... không biết.... cha mẹ.... dưới suối vàng....có biết.... ta trong sạch không.... ha ha... chắc Lưu.... sẽ không.... cho ta.... nhìn thấy bọn họ....” Ly tự nhủ, ” Dù sao.... ta cũng.... dơ bẩn như.... thế này....”

“Ha ha, thật đáng thương!” Bích Ấn đi tới trước mặt Ly. ” Bị chính ca ca ruột thịt hiểu lầm, chắc rất đau đớn a~, ta sẽ giết Lưu giúp người báo thù. Ha ha.”

” Cái gì...? Thì ra là... người...” Ly trầm nghĩ không ổn, lấy năng lực của Bích Ấn, thừa sức giết sạch mọi người, hơn nữa, nếu Bích Ấn vốn là phản đồ, vậy thì Tỳ Ấn cũng chẳng phải dạng người tốt gì.

” Ta không phải là phản đồ của bọn Xích tộc các người, người đừng hiểu lầm, ta căn bản là Nhân tộc, nhìn thấy không? Là người đó.”

Bích Ấn giải trừ pháp thuật nguy trang của mình, vốn là một pháp sư Nhân tộc khoảng 30 tuổi.

“Tỳ Ấn là sư đệ của ta, cũng là Nhân tộc, ha ha, một đám tiện nô yếu ớt mà cũng dám vọng tưởng đấu với chúng ta, các người dựa vào cái gì? Chỉ bằng các người ở dưới thân chúng ta ân ân a a rên rỉ sao? Hay là nhờ cái kim hoàn hộ thể. Đúng là không biết tự lượng sức.”

Bích Ấn lại đập vài cái vào người Ly rồi thỏa mãn nói tiếp: ” Chờ ta đi giải quyết cái lũ già trẻ lớn bé dưới hầm kia... rồi sẽ trở lại hầu hạ người.”

Bích Ấn nói xong liền hướng hầm đi đến, Ly liều mạng nắm lấy áo hắn, lại bị Bích Ấn một cước đá bay ra ngoài.

“Ầm!” Cửa hầm bị bật tung ra, Bích Ấn nhảy vào trong.

“Ta đến.... tiễn mọi người lên đường. Ha ha.” Bích Ấn tươi cười khinh miệt, quả cầu ánh sáng dần hình thành trong lòng bàn tay hắn, ” Đi chết đi.”

” Bịch.” Quả cầu ánh sáng bắn trúng vào một người, người đó chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi bị hất bay ra đằng sau, đập mạnh vào vách núi, máu từ trong miệng điên cuồng phun ra.

“Ly? Ha ha, chỉ bằng người mà cũng đến phá hư chuyện tốt của ta.” Bích Ấn giận dữ đi tới, đứng trước mặt Ly.

Cuối cùng tất cả già trẻ Xích tộc đều hiểu được, vội vàng xông lên, vây quanh bảo vệ Ly.

” Hắn là phản đồ mà.... sao lại bảo vệ hắn hả? Ha ha ha ha....” Bích Ấn mỉa mai cười ha ha.

” Đó là do người giở trò.”

“Ta.... ta đâu có làm gì. Ha ha, chính là các người quá ngu, sao lại trách ta.” Bích Ấn ra vẻ vô tội nói.

” Ta sẽ không cho người... đã thương đến bọn họ....” Mặc dù vết thương đầy người, nhưng ánh mắt Ly vẫn vô cùng kiên định.

” Tiện nhân, chỉ bằng người?” Bích Ấn cười lạnh, ” Để ta xem người có bản lĩnh gì.”

Bích Ấn vừa nói vừa vung tay làm phép khiến tất cả mọi người đều đứng yên bất động.

” Người....” Ly liều mạng cố gắng động đậy, nhưng....

“Đến đi, ta xem người bảo vệ bọn tiện nô mưu đồ tạo phản như thế nào. Ha ha ha. Đến đi!”

Bích Ấn chợt quát lên một tiếng, tiện tay tóm cổ một hài tử Xích tộc.

“Buông hã ra....” Ly nghĩ muốn xông lên nhưng định thân thuật của Bích Ấn làm hã không thể động đậy được chút nào.

” Buông ra? Tốt thôi.” Bích Ấn nâng cao hài tử lên, rồi tàn nhẫn ném xuống mặt đất, bỏ một cước vào giữa đầu hài tử.

[Răng rắc] tiếng đầu khớp xương vỡ vụn vang lên.

“A!” Hài tử chỉ kịp kêu lên một tiếng ngắn ngủi.

“Không

” Cả Ly cùng cha mẹ hài tử đều hét lên đau đớn.

20. Chương 19

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

” Ha ha ha ha.... Người bảo vệ bọn chúng như thế nào? Người có tư cách gì nói chuyện với Bích Ấn ta? Nói!

“

Bích Ấn vừa nói vừa túm một lão nhân Xích tộc khác, dùng quả cầu ánh sáng đánh vào trong cơ thể hã trước mặt mọi người.

“A

” Lão nhân thống khổ quay cuồng trên mặt đất, quả cầu ánh sáng vẫn đang chạy trong cơ thể hã, đi đến đâu máu phun đến đó, lão nhân giãy dụa đau đớn, khắp nơi đầy máu tươi... một lát sau không còn nhúc nhích nữa.

“Thật đáng buồn!” Bích Ấn đá văng thi thể của lão nhân ra, ” Người có thể cứu người nào đây? Chỉ như một con sâu đáng thương, lại còn vọng tưởng muốn làm anh hùng. Vậy thì tốt thôi, ta hỏi các người... có muốn mạng sống hay không?”

“... ..” Tất cả mọi người nhất thời đều im lặng.

“Còn sống cũng chẳng dễ dàng gì.”

“Ta tình nguyện chết, cũng không cúi đầu cầu xin các người.”

” Tốt tốt tốt, có khí phách, vậy ta sẽ thành toàn người.” Tay trái của Bích Ấn duỗi ra, lập tức, người vừa nói bị một luồng khí hất tung lên không trung, Bích Ấn liền cầm đao bổ thẳng xuống đầu hã.

“A

” Mọi người kêu thét lên, nhìn thấy người đó bị chém thành hai mảnh, máu tươi vẩy giữa không trung.

” Còn ai không muốn sống?”

Trừ ra Ly đang ngây như phỗng, tất cả mọi người đều sợ hãi lắc đầu.

” Lúc này mới thông minh, ta sẽ dạy các ngươi một phương pháp có thể sống sót, đó là...”

... ..

Lưu cùng mọi người chạy ra khỏi sơn động, chia làm ba đội nghênh đón ba đội dò đường tiên phong của Nhân tộc.

” Chắc bọn họ cũng không biết vị trí cụ thể của chúng ta, chúng ta sẽ chặn bọn họ ở sườn núi, đừng để lộ chỗ ở của chúng ta.” Lưu ra lệnh.

” Vâng a.” Tỳ Ấn nói.

” Mọi người xông ra ngoài, sinh cơ của Xích tộc tất cả đều dựa vào chúng ta.” Khí thế của các chiến sĩ tăng vọt chưa từng có.

” Còn muốn chạy!” Đột nhiên Đại pháp sư xuất hiện trước mặt Lưu.

“Ngươi?” Lưu vô cùng kinh hãi, ” Sao ngươi lại ở đây.”

” Ha ha, cái này thì phải cảm ơn đệ đệ tốt của ngươi à.” Đại pháp sư giờ thủy tinh cầu lên, vị trí của sơn động có một cái kim sáng loáng đánh dấu.

” Đáng lẽ ta nên một đao giết chết hần.” Lưu phẫn hận nói, ” Các anh em, tiến lên, SÁT.”

Ánh đao loé lên, máu tươi tung toé, chiến sĩ hai bên đều tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Nhưng Tỳ Ấn và đại pháp sư vẫn đứng một bên lạnh lùng nhìn.

” Tỳ Ấn, ngươi...” Lưu nhìn thấy vẻ mặt của Tỳ Ấn, trong lòng vô cùng kinh hãi.

” Ly thật đáng thương a~, nhìn ngươi sắp chết, ta cũng không muốn đổi gạt ngươi nữa.”

Tỳ Ấn tàn khốc nói ra chân tướng: ” Ly không hề làm cái gì hết, là ta cùng Bích Ấn sư huynh làm đấy. Đệ đệ đáng thương của ngươi, bây giờ chắc cũng đã xuống hoàng tuyền rồi.”

“... ..” Trong nháy mắt, đầu óc Lưu cảm thấy trống rỗng, khuôn mặt đầy máu của Ly bắt đầu hiện lên rõ ràng trước mắt hần, những lời Ly nói cũng giống như ma chú không ngừng xoay quanh.

Lưu như choáng váng buông đao đứng yên không động đậy. Các chiến sĩ Nhân tộc nhìn thấy thủ lĩnh Xích tộc như thế liền cầm đao xông tới.

” Thủ lĩnh

” Mấy vị chiến sĩ quay vội về cứu nhưng không kịp, tận mắt nhìn thấy Lưu phun ra dòng máu tươi nóng bỏng.

“Ô” Lưu té ngã trên mặt đất, người cũng đã tỉnh táo trở lại, hần bắt đầu bò về phía trước, “Ly, xin lỗi, Ly...”

“A

” Lưu hét thảm một tiếng, thủy tinh cầu của đại pháp sư bắn ra một tia sáng vào lưng khiến cột sống hần vỡ nát.

” Ly...” Tử vong rất nhanh tới gần, nhưng trái tim Lưu chỉ còn tiếc nuối thật sâu, đó chính là xấu hổ cùng áy náy... với Ly.

... ..

” Lúc này mới thông minh, ta sẽ dạy các người một phương pháp có thể sống sót, chính là....” Bích Ấn nheo mắt liếc Ly một cái rồi nói tiếp:

” Các người giết chết hần, ta sẽ tha mạng cho các người.” Bích Ấn nói xong liền giải trừ định thân thuật.

Lại một mảnh yên tĩnh, già trẻ lớn bé đều nhìn chăm chăm vào Ly, ánh mắt cổ quái phức tạp.

“Ô” Đột nhiên Ly ôm ngực rên lên một tiếng, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, nước mắt tuôn như suối trên gương mặt, nhẹ giọng thì thào, ” Lưu... đã chết...”

“Ô...” Lập tức có người bật khóc thành tiếng.

“Đã chết?” Bích Ấn lộ ra vẻ vui mừng, ” Ôi, vậy thì trò chơi của chúng ta cũng nên chấm dứt, tất cả các người chết hết đi.”

Bích Ấn ném mạnh thanh đao thẳng về phía một cô gái Xích tộc.

“Dừng....” Ly từ trong đám người vọt lên chắn trước mặt cô gái, nhưng đao rất dài, dài đến nỗi đủ để xuyên thấu cả trái tim Ly lẫn trái tim cô gái, hai người cứ như vậy mà bị cắm trên mặt đất.

Bích Ấn lại lần nữa tung quả cầu ánh sáng về phía mọi người....

... ..

Tại đại lục Vân Trạch, loài người sinh sống vô cùng hạnh phúc. Trong truyền thuyết của bọn họ, thần chính là thánh thiện, còn ma chính là tà ác, và người chính là sự tồn tại duy nhất trên đại lục.

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-no>